HONEYCOMB 5/1 (October 2004): 47–67

Gentle Strength: A Model for Ministry

Russell H. BOWERS, Jr.

What does a Christian minister look like? Is he a strongman with big muscles and a cold stare? Or is she a nurse quietly caring for her timid young patient?

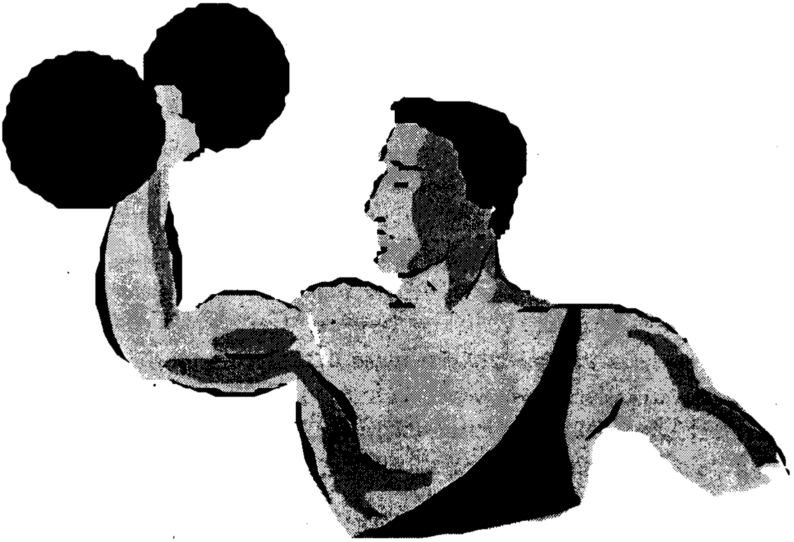

The minister as strongman

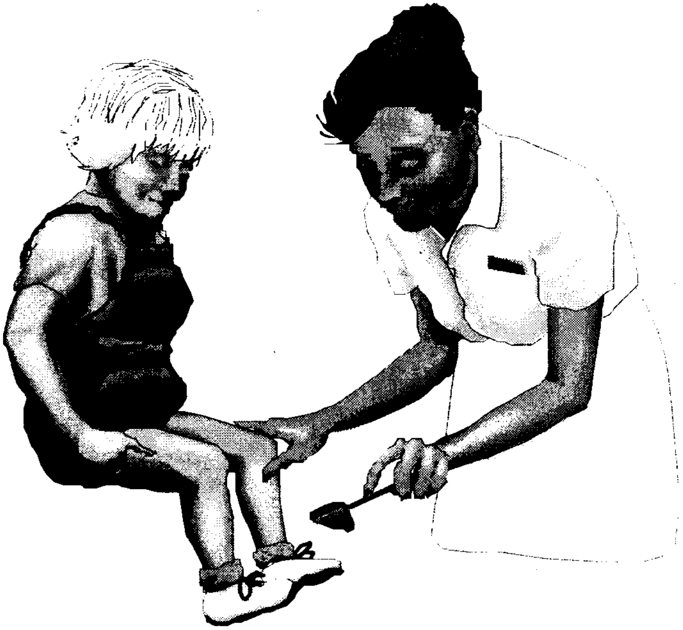

The minister as nurse

Actually, neither picture tells the whole story. Each tells *something* about what a faithful minister looks like, but each picture needs to be balanced by the other. The Christian needs to be *both* strong *and* gentle.

To be specific, those who serve in Christ's name must be strong in the Christian faith without being arrogant in the way they present it. They need to act differently toward mistaken ideas and those who believe them. We must hold firmly to our faith while respecting the people who believe another. It is important that we learn humility and the ability to listen even when we are convinced that we know the truth. Christians should interact with non-Christians whenever possible rather than withdrawing in isolation from them.

The Christian Minister: Strong for the Truth

Christianity is not a weak faith. The Bible calls for Christians to be strong in at least three ways: *discernment, decisiveness,* and *deeds*. That is, we are to be strong in *mind*, strong in *will*, and strong in *action*.

Discernment

The Bible tells us we should not try to blend our Christian faith with anti-Christian beliefs into something new with a little bit of each. Christianity and anti-Christian beliefs are like oil and water—they do not combine. Another thing we should not do is simply choose a faith to follow—either Buddhism or Christianity or Islam or Hinduism or whatever—without first trying to decide which one is really true. Rather, the Christian must be strong in mind to distinguish truth from error. Both trying to blend opposite beliefs together, and simply choosing one (without struggling to find out which one is true) are forms of mental and spiritual laziness. People who are lazy in this way sometimes end up believing almost everything. Instead, we need strong minds that we use to discern truth from error. And we need strong wills to choose to follow the truth, even when family and friends around us want us to do otherwise.

There are many biblical passages that urge us to exercise our minds in this way. Here are a few. 1 Thessalonians 5:19–21 gives us the wise response when we encounter new teaching (or "prophecies"). First, do not ignore it (or put out the Spirit's fire by treating it with contempt). But second, do not swallow it without thinking; instead, *test* what is said. Third, hold onto whatever you find in it to be good, and turn away from whatever in it is wrong (or evil).

One audience that followed this method was the Jews from Berea.[1] When Paul and Silas introduced to them the news about Jesus, the Bereans did not ignore it. But neither did they blindly accept it without thinking. Rather, they listened to the message with great eagerness and then tested it scripturally. They compared Paul's new message with what the Bible said. As a result, many believed.

---

[1]Acts 17:10–15.

A strong mind is needed not only to help us choose between Christianity and another faith. After we become Christians we will also need to distinguish between true, biblical Christianity on the one hand, and groups that *claim* to be Christian but misunderstand and misuse the Bible on the other. The apostle John warned his readers not to "believe every spirit, but [to] test the spirits to see whether they are from God, because many false prophets have gone out into the world."[2] There is a danger that Christians might be "led astray from [their] sincere and pure devotion to Christ" and follow "a Jesus other than the Jesus [the apostles] preached,"[3] or desert "the one who called you by the grace of Christ and [turn] to a different gospel—which is really no gospel at all."[4] Christians must stop thinking like children and think like adults.[5]

The ability to see the difference between truth and error—or better and best—is not something that happens to us all of a sudden and once-for-all. Rather, it is a continual and ever more refined exercise throughout our lives as individuals and as churches. That is why Paul prayed that the Philippians' love "abound more and more in knowledge and depth of insight, so that [they] may be able to discern what is best...."[6] In this verse discernment means choosing what is best when we have many good things we could do. Sometimes we have many good ways we could go, or good things we could do, but one is better than the rest. In these cases we need to say "no" to the good so we can say "yes" to the best. The point I want to make here is that Christianity calls for many kinds of strength of mind to discern truth and excellence from error and mediocrity. Christianity does not pretend all ways are equal.

Decisiveness

Once we discover what the truth is, God does not want Christians to be half-hearted for it. The Bible calls on us to make a

[2]1 John 4:1.

[3]2 Cor 11:3–4.

[4]Gal 1:6–7.

[5]1 Cor 14:20.

[6]Phil 1:9.

strong, decisive, and clear commitment. Biblical Christianity is not for the faint of heart.

Some verses suggest that God would rather people be strong in their commitment—even if it is a commitment to error—than be indecisive. Joshua wanted Israel to choose their god, even if that meant another than Yahweh.[7] Elijah urged an indecisive Israel to go ahead and serve Baal if he truly were god, but by all means to stop wavering between two opinions.[8] Jesus wished the Laodiceans were either hot or cold.[9] If the resurrection is not true we should "eat and drink, for tomorrow we die."[10] If we want to be significant for the kingdom of God we must deny ourselves, "hate" our natural relatives, take up our cross, and follow.[11] Significance does not come to those indecisive souls who put their hand to the plow and then look back.[12] Being a Christian means being a Christian, not being a Christian and worshiping the spirits or the Buddha at the same time.

---

[7]Josh 24:14–15.

[8]1 Ki 18:21.

[9]Rev 3:15.

[10]1 Cor 15:30.

[11]Lk 9:23–27; 14:26–27. "Love" and "hate" are sometimes used in the Bible not to describe feelings of "affection" and "revulsion," but the dispassionate notions of "choose" and "reject." Thus in Mal 1:2–5 God "loved" Jacob but "hated" Esau. The issue here seems to be more of choice than of emotion, as Paul's use in Rom 9:10–13 makes clear—"Yet, before the twins were born or had done anything good or bad—in order that God's purpose *in election* might stand: not by works but by him who calls—she was told, 'The older will serve the younger.' Just as it is written: 'Jacob I loved [i.e., chose], but Esau I hated' [i.e., rejected as covenant partner]." Similarly, Jesus did not urge his disciples to loathe money. Proverbs in particular speaks of its value. Rather, since we cannot serve two masters, we hate [reject service to] the one and love [choose to serve] the other. In Luke, "hate" cannot mean a strong emotional distaste for one's parents, since that would contradict the rest of scripture, especially the command to honor one's parents. Rather the disciple "hates" his parents in the sense of not giving first place to their wishes, but choosing instead to follow Christ.

[12]Lk 9:62.

Deeds

Having exercised critical strength of mind to discern the truth and decisive strength of will to side with it, the Christian is urged to demonstrate active strength of doing. She is to live for the truth.

This is true, first, for all of life in general. But in particular the Bible requires the Christian community to stand against wrong religious ideas. Being strong for the truth includes being strong against wrong. When some Jews tried to force Gentile Christians to be circumcised and obey the Old Testament Law, Paul and Barnabas entered into "sharp dispute and debate with them."[13] The false Jewish teaching stirred up in the apostles a sense of urgency to show how wrong it was. This is because false teaching is not an innocent difference of opinion about things that don't really matter. Rather, false teaching can both destroy the faith of individuals and ruin whole households.[14] Only by watching his doctrine closely can the Lord's servant save both himself and his hearers.[15] Consequently early church leaders did not smilingly welcome wrong doctrine and practice but vigorously opposed them, even if doing so meant publicly opposing the chief of the apostles.[16] The glorified Lord commended Ephesus for exposing false apostles. By contrast he rebuked Pergamum for having people who held to the teaching of Balaam and the Nicolaitans, and Thyatira for tolerating "that woman Jezebel" who called herself a prophetess.[17] Swerving from true doctrine can lead to loss of reward, and welcoming those who teach it entails sharing in their wicked work.[18] Early church leaders felt compelled to urge their followers to "contend for the faith that was once for all entrusted to the saints."[19]

To summarize: truth and error in religious teachings is an important matter. The biblical Christian needs to be strong in mind to

---

[13]Acts 15:2.

[14]2 Tim 2:18; Tit 1:11.

[15]1 Tim 4:16.

[16]Gal 2:11–21.

[17]Rev 2:2, 20.

[18]2 John 7–11.

[19]Jude 3.

discern the truth, strong in will to commit himself exclusively to it, and strong in action to promote the truth and expose error. The strongman does in fact represent one part of Christian leadership and ministry.

The Christian Minister: Gentle with People

But does the strongman tell the whole story? In particular, *how* should we display our strength? The Christian minister must be strong as far as the truth is concerned. But what is his behavior like toward *people*?

The General Pattern

The general pattern is gentleness. Both in its commands and in its examples, the New Testament urges gentleness as the way to commend truth and expose error. The scriptures do not encourage us to be proud and combative as we proclaim the gospel.

2 Timothy 2:23–26. 2 Timothy is probably Paul's last letter. In it the apostle instructs his student how to carry on the ministry after he himself is gone. The letter introduces the pattern of combining strength for the truth with gentleness toward people.

In this passage, we see the idea of strength for the truth emerges when Paul says that God did not give us a spirit of timidity. Therefore Timothy should not be ashamed to speak about the Lord, but strong enough to join Paul in suffering for the gospel.[20] He must keep the pattern of sound teaching, and guard the good deposit that was entrusted to him.[21] Strong in God's grace, Timothy is to pass the content of Christian faith on to others,[22] taking care to handle it accurately.[23] Giving his mind in this way to good teaching, he should shun foolish arguments.[24]

But *how* should Timothy carry out this ministry of strength for the truth?

---

[20] 2 Tim 1:7–8.

[21] 2 Tim 1:13–14.

[22] 2 Tim 2:1–2, 14a.

[23] 2 Tim 2:15.

[24] 2 Tim 2:14b, 16, 23.

> [T]he Lord's servant must not quarrel; instead, he must be kind to everyone, able to teach, not resentful. Those who oppose him he must gently instruct, in the hope that God will grant them repentance leading them to a knowledge of the truth, and that they will come to their senses and escape from the trap of the devil, who has taken them captive to do his will.[25]

The Greek word translated "quarrel" means first to fight physically, and second to fight with our words: *quarrel, wrangle, dispute.* It therefore implies a serious conflict, intensive and bitter. The servant of the Lord must not engage in such combativeness. Rather, he or she must be "kind," a word that the Greek New Testament uses to describe the way a mother cares for her little children.[26] She is not harsh with them, but patient and soothing, even when she needs to be persistent in instruction or correction. Here is where the image of the nurse calming a young patient, rather than the strongman lifting his barbell, is appropriate. Further, the Christian minister must be "not resentful," meaning *able to endure difficulties without becoming angry or upset.* Rejecting resentment, the strong servant of the scriptures "gently" instructs his opponents. The word behind "gently" means *gentleness of attitude and behavior in contrast with harshness in one's dealings with others.*

Chapter four repeats this pattern of strong for the truth, gentle with people. In view of the wickedness of the last days and the persecution that awaits the godly,[27] as well as the tendency of people to prefer smooth talk to sound teaching,[28] the Christian leader is to preach the word (i.e., be strong for the truth).[29] He must capitulate neither to evil nor to the spirit of the age. But again we ask, *how* is he to preach the word? "With great patience and careful instruction." The word translated "patience" means *longsuffering*, the prolonged restraint of *passion, anger, or rage.* It is "a state of emotional calm in

[25] 2 Tim 2:24–26.

[26] 1 Thess 2:7.

[27] 2 Tim 3.

[28] 2 Tim 4:3–4.

[29] 2 Tim 4:2.

the face of provocation or misfortune and without complaint or irritation."[30] Timothy and we who follow him must not get quickly angry with those who oppose us, but suffer long under their criticism or ridicule; not to shout, scold, or rely on sarcasm, but to reply with *careful instruction*. Strong commitment to the truth does not require that we act inappropriately toward opponents. Strong for the truth ... but gentle with people.

1 Peter 3:15–16. Peter says the same thing. Peter opens these verses by saying that his readers should 1) in their hearts set apart Christ as lord, and 2) always be prepared to explain and defend their hope. This is being strong for the truth: strong in mind to be able to give a reason, and strong in will in decisively choosing to make Christ lord of one's life.

"Gentle with people" follows in the apostle's instructions regarding *how* this strong, reasoned defense of one's faith is to be made: "with gentleness and respect...." For "gentleness" Peter employs the same word that Paul did in 1 Thessalonians 2.[31] The word translated "respect" is a word that is more often translated "fear." It sometimes meant the panic that prompts a person to flee. It could also be used to describe profound awe for a god. Because of who God is, people treat him with fear and respect. That is the kind of attitude we should have toward other people, even those who question our Christian faith. We should neither be flippant, sarcastic, haughty, nor disinterested. Paul suggests the same when he teaches that we should "show true humility toward all men,"[32] and James when he warns against cursing men.[33]

---

[30]Johannes P. Louw and Eugene A. Nida, eds., *Greek-English Lexicon of the New Testament based on Semantic Domains* in *Bible Windows 6.0* (Cedar Hill, Texas: Silver Mountain Software, 2001), s.v. μακροθυμία, ας *f* patience 25.167.

[31]The word is used eleven times in the NT: 1 Cor 4:21; 2 Cor 10:1; Gal 5:23; 6:1; Eph 4:2; Col 3:12; 2 Tim 2:25; Tit 3:2; Jas 1:21; 3:13; 1 Pet 3:16. See also related words in Matt 5:5; 11:29; 21:5; and in 1 Tim 6:11.

[32]Tit 3:2

[33]Jas 3:9–12.

Reasons to Deal Gently

But why be gentle? Why not be strong in our dealings with people, just as we are strong in our commitment to the truth? The Bible suggests several reasons:

We Also Have Weaknesses. In describing Old Testament worship, Hebrews says that high priest "is able to deal gently with those who are ignorant and are going astray, since he himself is subject to weakness."[34] Recalling our own sinfulness is good medicine to cure us from the sickness of pride. Paul says the same when reminds Titus that "[a]t one time we too were foolish, disobedient, deceived and enslaved by all kinds of passions and pleasures. We lived in malice and envy, being hated and hating one another."[35] Both our present weaknesses and past follies should incline us toward humility and the gentle treatment of those who are themselves going astray.

Others May Be Right. Some Christians believe that they have all the truth and only the truth, whereas everything that everyone else believes is wrong. Neither is true.

Abraham is one of the most honored people we read about in the Old Testament. He was the founder of the Jewish nation and is "the father of all who believe."[36] His faith made him the friend of God.[37] Yet these things did not make him always right.

On one occasion Abraham moved to Gerar. There he lied about his wife, and Sarah ended up in Abimelech's harem. To fix this problem, God did not speak to Abraham but, of all people, to a Philistine king![38] Through his lack of faith and reliance on improper schemes, Abraham had made himself incapable of hearing God's voice on how to resolve the present crisis. God instead warned Abimelech, who immediately restored Sarah, and indirectly rebuked Abraham at the same time. Abraham, the believer, the covenant partner, the friend of

---

[34]Heb 5:2.

[35]Tit 3:3.

[36]Rom 4:11–12, 16–17.

[37]Jas 2:23.

[38]Gen 20:1; 21:22, 34. Cp. Isaac's experience with another Abimelech in Gen 26:1.

God and father of all who believe, only heard God's voice on this occasion through the mouth of a pagan, Philistine king. He had lied because he falsely assumed, as Christians sometimes do today, that there was "no fear of God in this place"[39]—among the non-believers with whom he lived.

This instance is not the only one in the Bible. Josiah was a godly king of Judah, who "did what was right in the eyes of Yahweh and walked in the ways of his father David, not turning aside to the right or to the left."[40] The Bible says that "[n]either before nor after Josiah was there a king like him who turned to Yahweh as he did—with all his heart and with all his soul and with all his strength, in accordance with all the Law of Moses."[41]

By contrast, the Pharaohs of Egypt are not generally pictured as being very close to God. Yet when Egypt's Pharaoh Neco marched out to fight Babylon, he warned Josiah not to oppose him: "God has told me to hurry; so stop opposing God, who is with me, or he will destroy you." Tragically, the Bible says that Josiah "would not listen to what Neco had said *at God's command* but went to fight him on the plain of Megiddo." He was shot by archers and died.[42] The godly king had refused to listen to God's voice coming from an unexpected source.

Jesus observed that "the people of this world are more shrewd in dealing with their own kind than are the people of the light."[43] Proverbs says we should learn from ants.[44] Even donkeys and stones may on occasion have things to say.[45] Only if we have more faith and a closer walk with God than did Abraham, and more zeal for Yahweh than did Josiah, can we afford to ignore those outside our community

---

[39]Gen 20:11.

[40]2 Chron 34:1.

[41]2 Ki 23:25

[42]2 Chron 35:20–24.

[43]Lk 16:8. The word translated "shrewd" implies *showing practical wisdom*.

[44]Prov 6:6–11.

[45]Num 22:28–31; Lk 19:40.

of faith. Though the believing community may be the usual way God speaks to us, it may not be the only way.

Abusive Speech is the Tool of False Teachers. Although some people think that the louder and more forcefully someone speaks, the truer his words must be, there is actually no relationship between loudness and truth. Slander and abusive speech are the tools of false teachers, who use them to cover up the weakness of their arguments and persuade the simple-minded to follow them. It is "godless men" and "dreamers" who "slander [even] celestial beings" and "speak abusively against whatever they do not understand." They stand in sharp contrast with the archangel Michael, who dared not bring a slanderous accusation against even so obvious an enemy as Satan.[46]

Peaceful Words Coupled with Godly Living is the Wise Pattern. On the contrary, the wise teacher controls his tongue, not using it to "curse men, who have been made in God's likeness." He demonstrates his wisdom "by his good life, by deeds done in the humility that comes from wisdom." Heavenly wisdom is neither envious nor ambitious; but pure, peace-loving, and considerate.[47]

Jesus Dealt Gently. This is the way Jesus ministered. In seeking to paint a picture of Jesus' ministry Matthew quoted Isaiah:

> Here is my servant whom I have chosen, the one I love, in whom I delight; I will put my Spirit on him, and he will proclaim justice to the nations. He will not quarrel or cry out; no one will hear his voice in the streets. A bruised reed he will not break, and a smoldering wick he will not snuff out, till he leads justice to victory. In his name the nations will put their hope.[48]

Verse 19 does not mean Jesus said nothing at all, for the previous verse speaks of his proclaiming justice. Rather, the picture is one "of gentleness and humility (11:29), of quiet withdrawal ... and a presentation of his messiahship that is neither arrogant nor brash."[49] When Peter wants to summarize Jesus' ministry, he talks about "how God anointed Jesus

---

[46]Jude 8–10. Cp. nearly identical words in 2 Pet 2:10–12.

[47]Jas 3:9–18.

[48]Matt 12:18–21. Cp. Isa 42:1–4.

[49]D. A. Carson, "Matthew," in *The Expositor's Bible Commentary*,

of Nazareth with the Holy Spirit and power, and how he went around doing good and healing...."[50] The normal patter Jesus followed was not one of confrontation.

When to Break the Pattern

There were, however, occasions when Jesus did speak harshly. In Matthew 23 he pronounced seven woes against the teachers of the law and Pharisees, whom he named hypocrites, sons of hell, blind guides and fools, whitewashed tombs, snakes, and a brood of vipers. This is not exactly the softest approach. In addition to Jesus, one can think of Elijah with the prophets of Baal,[51] Paul with Elymas,[52] and Isaiah with idol worshippers.[53] Why on these occasions did God's ministers depart so dramatically from the normal pattern of gentleness?

One key seems to be that people who are scolded harshly are those who should have known better. The lawyers and Pharisees had long studied God's law; their godlessness was the result not of lack of opportunity, but of willful misreading. Elymas was a Jew who also should have had access to the truth, but who instead turned to false prophecy and sorcery. Paul's treatment of him differed greatly from the way he pleaded with the pagans in Acts 14:11–18 without scolding them. The Israelites whom Elijah confronted should have known Yahweh. The idolaters Isaiah ridiculed had failed to do the most basic kind of thinking.[54] Their guilt thus exposed them to rebuke rather than entreaty.

Second, those who were scolded had not fooled themselves only, but were often leading others astray. The lawyers and Pharisees were not just blind, but blind *guides*. Elymas was deterring Sergius Paulus from the truth. Paul personally opposed Peter in the presence

---

gen. ed. Frank E. Gæbelein, CD ROM ed. (Grand Rapids: Zondervan, n.d.), on Matt 12:15–21.

[50]Acts 10:38.

[51]1 Ki 18:27.

[52]Acts 13:9–11.

[53]Isa 44:9–20.

[54]See esp. Isa 44:19–20.

of others (implying a possible loss of face for Peter) because "other Jews joined him in his hypocrisy" and "even Barnabas was led astray."[55] He later urged Titus to sharply rebuke legalists "because they are ruining whole households."[56]

We may conclude that the general pattern for ministry—certainly the initial approach—is that of gentleness. This is what the teaching passages say and what many examples and stories illustrate. There are, however, occasions when people so irresponsibly and actively embrace error that *they* must be opposed as strongly as the doctrines they promote.

Three Mechanics of Gentleness

Separate the Person from the Problem.

The preferred procedure, however, and the one that should be followed first, is to distinguish between a false teaching and the person who happens to hold it. The false teaching is the problem; the person is not.

In their book on negotiation, Fisher, Ury, and Patton devote a chapter to separating the person from the problem.[57] They remind us that negotiators are people first, and that every negotiator has two kinds of interests—those dealing with the substance of the negotiation, and those dealing with relationships among the negotiators. The chapter concludes by asserting, "Separating the people from the problem is not something you can do once and forget about; you have to keep working at it. The basic approach is to deal with the people as human beings and with the problem on its own merits."[58]

---

[55]Gal 2:11–13. This text does not include the kind of stinging words of rebuke in the previous examples, but does suggest a rather sharp and immediate confrontation with the putative chief of the apostles.

[56]Tit 1:10–13.

[57]Roger Fisher, William Ury, and Bruce Patton, *Getting to Yes: Negotiating Agreement Without Giving In*, 2nd ed., (Boston: Houghton Mifflin, 1991). Chapter two, "Separate the People from the Problem," occupies pages 17–39, and is the leading chapter in Part II, "The Method."

[58]Ibid., 39.

McGrath picks up this attitude toward negotiating business differences and adapts it to Christian apologetics.[59] He suggests the following:

> Suppose you are talking to a lifelong atheist about his ideas. The superficial agenda may be about whether or not God exists. But beneath the surface, there may be a conflict going on within this person, unnoticed. Thoughts like this might be flashing through his mind: "I've been an atheist for twenty-five years now. That's a long time. And everyone knows that I'm an atheist. If I change my mind now, people will laugh at me. I'll lose face. My personal reputation is tied up with my atheistic views. I'm locked into this situation. Somehow, my atheism and my personal identity have become mixed up with each other. If I change my mind on this one, I'll somehow be condemning my whole past." The apologist can very easily reinforce such prejudices through a tactless and insensitive approach to the matter.[60]

To reduce the likelihood of making the problem worse, McGrath suggests first separating the people from the problem, and then making it easy for the people to change their minds.

Scripture seems to support this approach. Returning to 2 Timothy 2:24–26, we see that Paul urges gentle treatment of the erring *person* in the hope that he will abandon his wrong *ideas*. The enemy in this case is the devil who has ensnared those who oppose true doctrine. Gentle instruction and God's intervention may open the eyes of the blind to see and accept the truth. 2 Corinthians 4:1–6 says much the same thing.[61]

---

[59]Alister E. McGrath, *Intellectuals Don't Need God & Other Modern Myths: Building Bridges to Faith through Apologetics* (Grand Rapids: Zondervan, 1993), 88–92.

[60]Ibid., 88.

[61]In 2 Cor 4 Paul talks about how the god of this age has blinded the minds of unbelievers. He is therefore the problem, as well as the doctrine he teaches. The proper response is to set forth the truth plainly and commend oneself to every man's conscience, preaching Jesus as Lord and themselves as servants. Both the above phrases fit the pattern of being strong for the truth yet gentle on people.

Gentleness may seem to be merely an attitude, a behavior that is hard to describe in precise terms. But there are procedures that can be used to assure a gentle approach. Separating the person from the problem is one. Listening before speaking, and using familiar terms are two more. Taken together they promote a sense that the speaker is not so self-satisfied that he says what he wants to say with a careless "Take it or leave it" attitude.

Listen Before Speaking.

"He who answers before listening—that is his folly and his shame."[62] There is wisdom in hearing and understanding another before talking with her, especially if the speaker wishes to discuss worldview or religion. Failure to do so may lead to needless misunderstanding or offense.

Paul practiced this approach by not just looking, but looking *carefully* at the Athenians' shrines before addressing the Areopagus.[63] This occasion reflected his overall strategy of becoming all things to all people in order to win as many as possible. His goal was not to dump a pile of words on an audience without caring whether they understood or not, but to win as many converts as possible.[64]

There are what may be called "[s]tandard techniques of good listening." These are

> to pay close attention to what is said, to ask the other party to spell out carefully and clearly exactly what they mean, and to request that ideas be repeated if there is any ambiguity or uncertainty. Make it your task while listening not to phrase a response, but to understand them as they see themselves. Take in their perceptions, their needs, and their constraints.[65]

Such active, detailed listening does not necessarily mean that we *agree* with what is being said.

---

[62]Prov 18:13.

[63]Acts 17:23.

[64]1 Cor 9:19–22.

[65]Fisher, Ury, and Patton, *Getting to Yes*, 34.

> Understanding is not agreeing. One can at the same time understand perfectly and disagree completely with what the other side is saying. But unless you can convince them that you do grasp how they see it, you may be unable to explain your viewpoint to them. Once you have made their case for them, then come back with the problems you find in their proposal.[66]

We may, in fact, disagree strongly with another, and yet do well to listen and understand.

> The reason [entering into another's worldview] is important is that we want to get at the facts. What Hitler thought and felt and did were facts. The inner facts about Hitler help to explain a lot of the outer ones, and we need to know the inner Hitler as well as we can, if we wish to understand the terrible history of those times. Likewise if we wish to explore the nature of Buddhism we need to get at the meanings which are held by the Buddhist texts and Buddhist people. *Our* views are not facts about *them*, but facts about us. Later, when we have found what Buddhist Buddhism is we can shape our own.[67]

Present Christ in Familiar Terms.

Those who place high value on their content but little on their audience often speak their message in forms familiar to themselves, whether or not they communicate. Who cares if I have made what I have to say attractive, understandable, or relevant to my listeners? I have made my grand speech. What I said was clear enough to me. If they want to understand it, they will simply have to work harder to be able to do so.

Perhaps this overstates the case. But the effective communicator—the gentle communicator—will learn as much as possible about her audience as well as her subject. She will then tailor the latter to fit the former. Gentleness with people includes understanding them and making their work of listening easier.

Recently I attended a meeting for rural Asian pastors, many illiterate, some from restrictive political contexts. These were people

---

[66]Ibid., 35.

[67]Ninian Smart, *Religion and the Western Mind* (Albany: State University of New York Press, 1987), 4.

hungry for encouragement, worship, and basic instruction. The seminar had been organized by a wealthy, well-known Western evangelistic organization, and met in our capital city. No doubt the organization's intentions were noble. But when the opening speaker talked about their live satellite simulcasts to a long list of nations, he left his audience confused and hungry still. By contrast, he was followed by another who talked for three or four minutes: "Brothers, some of us know how to use the toilets, and others do not. Those who do must not laugh at those of us who do not, but rather help them learn. And here in the city, it is impolite to spit on the walls or floor of the hotel. I know some of you do that in your villages, but here is not a good testimony to do so. If you have to spit, use your bathroom or go outside, but do not spit on the walls or floor of the hotel." The second speaker knew his audience. His words, though lacking the great learning and flowery speech of the first, accomplished much more.

God has worked not only to communicate with humanity, but to make his communication plain. This is a major purpose of the incarnation, when Jesus came to earth in the flesh. No one has ever "seen" God in his essence and glory—with either the physical eye or the eye of the mind. The best we can hope for is that he put us in a cleft in the rock and cover us with his hand until he has passed by. Then he can remove his hand so we can "see" his back, but never his face.[68] Because God in his nature and character is so much greater than we are—living "in unapproachable light"—no one has seen or can see him.[69] The incarnation was God's method of communicating himself in a form you and I could grasp. "God, the One and Only, who is at the Father's side, has made him known."[70]

---

[68]Jn 1:18; Ex 33:22–23.

[69]1 Tim 6:16.

[70]Jn 1:18. The word behind "has made known" means *explain fully, give a detailed report.* It stands behind the English *exegete* and *exegesis.* The job of the biblical exegete is to "lead out" the meaning of a text—neither to add to nor subtract from nor alter it—but to explain the text and its implications fully. So Christ has come to "exegete" the Father, who otherwise would have remained much more largely unknown.

Jesus spoke in familiar terms—talking about wells and water with the woman of Sychar; seeds, weeds, and crops with his agricultural audiences. Paul dressed his identical message in different clothing when speaking to Jews and Greeks, making it easy for each group to hear.[71] Gentleness with people entails fitting our message to our hearers.

Dealing With Opponents

Ministering in such a way that we are strong for the truth but gentle with its adversaries is likely to raise opposition. Non-Christians will most likely object to our being strong for the truth; whereas fellow Christians may suspect that a gentle approach means that we are compromising somehow. How should we handle these objections?

Non-Christian Opponents.

Most religions believe that they alone are right. Even those like Baha'i that say that all religions are valuable reject the exclusive claims of any particular one, insisting that their all-embracive approach alone is valid. The exclusive claims of Christ will inevitably clash with those who believe other faiths.

When this happens we may recall that it is not necessary to be combative when opposing error, even though we don't believe it. Shadrach, Meshach, and Abednego remained respectful even when they refused to worship Nebuchadnezzar's golden image. They simply stated their commitment to Yahweh and refusal to bow to any other god. Three chapters later, in Daniel 6, Darius outlawed prayer except to himself. Daniel made no public scene in response, but simply continued his own faithful practice. When Festus raised his voice and accused Paul of insanity, the apostle did not reply in the same way. He merely answered that what he was saying was "true and reasonable," properly addressing him as "most excellent Festus."[72] More strikingly,

---

[71]Compare Acts 13:14–43 with Acts 17:16–34.

[72]Acts 26:25. In New Testament times, "most excellent" was an honorary form of address to high officials. By application, Christians today should use such honorific titles, where appropriate, in addressing their non-Christian objectors.

when the cured Namaan apologized in advance for bowing down (in body, not in heart) with the king in the temple of Rimmon, Elisha (who was no compromiser) told him, "Go in peace."[73] All of these disagreed without being disagreeable.

Christian Opponents.

By contrast, Christians are more likely to object to a gentleness that seems to get evangelists too close to their unbelieving audiences, because they suspect that getting close in this way involves compromise. Jesus' foes repeatedly accused him of befriending tax collectors and sinners, forgetting that it is the sick who need a physician,[74] and failing to grasp how deep God's love is for the lost, and how far he goes to win them back.[75] Jewish Christians criticized Peter for eating with the uncircumcised. The apostle had to explain in detail to them the certainty of God's call to visit Cornelius, and Cornelius' conversion that followed.[76] Therefore it is not surprising that some Christians today criticize others for getting too close to outsiders they are trying to reach.

When this happens, each side should assume the best of the other side, recalling that in this disputable matter as in others, Christians may in good faith adopt different positions. Unless compromise or sin are clearly and biblically at stake, Christians should not despise or condemn others whose practice is different. Each will one day give an account of himself, not of others.[77]

---

[73]2 Ki 5:15–19.

[74]See, e.g., Matt 9:10–13.

[75]Lk 15:1–2 and the three stories that follow.

[76]Acts 11:1–18. The story is told twice, because it was hard for early first-century Jewish Christians to believe that God truly loved and accepted the Gentiles *as Gentiles*.

[77]Rom 14:1–15:4.

Conclusion

Gentleness without strength robs us of a sure message. Strength without gentleness builds walls rather than doorways into the hearts of our hearers. The effective, biblical minister will use both—the strength of discernment, decisiveness, and deeds when the issue is truth; the gentleness of separating, listening, and adapting when the issue is presenting that truth to people.

សំណុំទឹកឃ្មុំ ៥/១ (តុលា ២០០៤)៖ ៦៨-១០២

កំឡាំងដ៏ទន់ភ្លន់ : ជាគំរូមួយសំរាប់ព័ន្ធកិច្ច

បណ្ឌិត រ៉ាស់សែល បាវអ៊ើស៍

តើព័ន្ធការីគ្រីស្ទបរិស័ទមើលទៅដូចជាអ្វី? តើគាត់ដូចជាបុរសខ្លាំងម្នាក់ដែលមានសាច់ដុំធំ និងមានពន្លឺភ្នែកត្រជាក់ស្រេបនោះឬ? ឬមួយក៏គាត់ដូចជាគិលានុបដ្ឋាយិកាម្នាក់ដែលកំពុងមើលថែអ្នកជំងឺដែលកំពុងភ័យខ្លាចយ៉ាងថ្លូមៗជាទីបំផុតឬ?

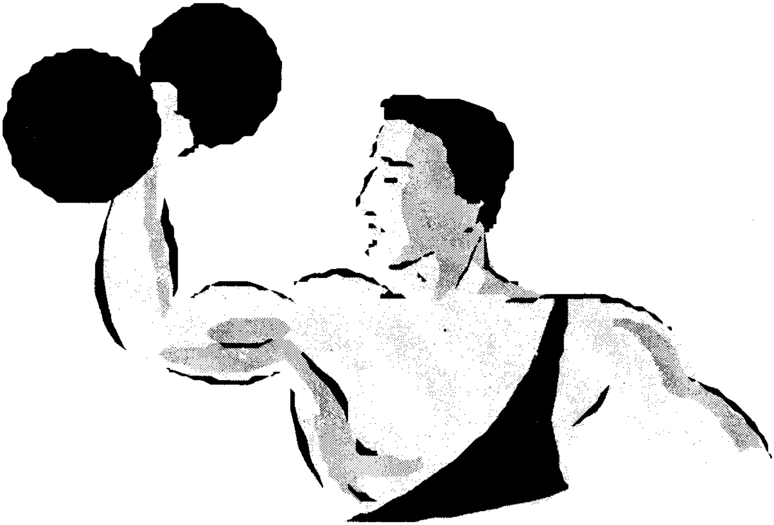

ព័ន្ធការីដូចជាបុរសខ្លាំងក្លា

ព័ន្ធការីដូចជាគិលានុបដ្ឋាយិកា

តាមពិតទៅ គ្មានរូបណាមួយដែលនិយាយប្រាប់សាច់រឿងបានទាំងមូលនោះឡើយ ។ រូបនិមួយៗ និយាយពីចំណុចអ្វីមួយដែលជាលក្ខណៈរបស់ព័ន្ធកាវីដ៏ស្មោះត្រង់ ប៉ុន្តែរូបទាំងពីរ ត្រូវការថ្លឹងថ្លែងឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមក។ គ្រីស្តបរិស័ទត្រូវការមានលក្ខណៈរឹងប៉ឹងផង និង ទន់ភ្លន់ផង។

និយាយឲ្យចំទៅ អ្នកណាដែលបំរើព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្តត្រូវ តែមានជំនឿរឹងមាំដោយគ្មានភាពក្រអឺតក្រទមសោះឡើយ នៅពេលដែលគេបង្ហាញអ្នកដទៃពីជំនឿរបស់ខ្លួន។ គេចាំបាច់ត្រូវតែមានវិធានការទប់ទល់ជាមួយអ្នកណាដែលមានជំនឿផ្ទុយផ្ទាស ស្របទៅតាមបែបផ្សេងៗពីគ្នា។ យើងត្រូវតែប្រកាន់ជំហររឹងប៉ឹងប្រកាន់ខ្ជាប់តាមជំនឿរបស់យើង ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះយើងក៏ត្រូវគោរពដល់មនុស្សដែលមានជំនឿខុសប្លែកពីយើងដែរ ។ ការដែលសំខាន់នោះគឺយើងត្រូវរៀនបន្ទាបខ្លួន និង រៀនឲ្យមានសមត្ថភាពស្តាប់គេទោះបីជាយើងដឹងច្បាស់ថាយើងស្គាល់សេចក្តីពិតយ៉ាងណាក៏ដោយ ។ យើងគ្រីស្តបរិស័ទដែលចាំបាច់ ប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយអ្នកមិនជឿប្រសើរជាងដកខ្លួនចេញឆ្ងាយពីគេ។

ព័ន្ធកាវីគ្រីស្តបរិស័ទគឺត្រូវរឹងប៉ឹងដើម្បីសេចក្តីពិត

ជំនឿគ្រីស្តបរិស័ទមិនមែនជាជំនឿទន់ខ្សោយនោះទេ។ ព្រះគម្ពីរចែងថាឲ្យគ្រីស្តបរិស័ទរឹងប៉ឹង យ៉ាងហោចណាស់ក៏ក្នុងមធ្យោបាយបីយ៉ាងដែរ គឺការសង្កេតស្គាល់ការអារកាត់ និងការប្រព្រឹត្តិ។

ការសង្កេតស្គាល់

ព្រះគម្ពីរប្រាប់យើងមិនឲ្យលាយជំនឿគ្រីស្តបរិស័ទរបស់យើងជាមួយជំនឿផ្សេងៗដែលប្រឆាំងនឹងគ្រីស្តបរិស័ទដោយច្បិចយកត្រង់នេះមួយចិបត្រង់នោះមួយចិបនោះឡើយ ។ ជំនឿគ្រីស្តបរិស័ទ និងជំនឿដែលប្រឆាំងនឹង

គ្រីស្ទបរិស័ទប្រៀបដូចជាប្រេងនិងទឹកដែលមិនអាចលាយចូលគ្នាបានឡើយ ។ ការណ៍មួយទៀតដែលយើងមិនគួរធ្វើទាល់តែសោះគឺការ ជ្រើសរើសយកជំនឿណាមួយ ឬ ជំនឿអ្វីក៏ដោយមិនថាជំនឿពុទ្ធសាសនា ជំនឿឥស្លាមសាសនា ជំនឿព្រហ្មញ្ញសាសនា មកដើរតាមដោយមិនបានសំរេចចិត្តជាមុនថាជំនឿមួយណាជាជំនឿពិតប្រាកដ ។ គ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែមានគំនិតរឹងប៉ឹងក្នុងការបែងចែកសេចក្តីពិតឲ្យដាច់ចេញពីសេចក្តីឆ្គាំឆ្គង ។ ទាំងការប្រឹងប្រែងលាយជំនឿផ្សំគ្នាបញ្ចូលគ្នាទាំងការជ្រើសរើសយកជំនឿណាមួយដោយងាយ (ដោយមិនបានឈ្មុះឈ្មុលស្វែងរកឲ្យឃើញថាជំនឿមួយណាជាជំនឿពិតនោះ) សុទ្ធសឹងតែជាការខ្ជិលច្រអូសខាងផ្លូវចិត្ត និង ផ្លូវវិញ្ញាណ ។ មនុស្សខ្ជិលរបៀបនេះជួនកាលទើរនៅត្រង់ស្ពឹកជឿ ។ ផ្ទុយទៅវិញយើងត្រូវការមានគំនិតរឹងប៉ឹងក្នុងការសង្កេតឲ្យស្គាល់សេចក្តីពិត និង សេចក្តីឆ្គាំឆ្គង ។ យើងក៏ត្រូវការមានឆន្ទៈរឹងប៉ឹងក្នុងការជ្រើសរើសដើរតាមសេចក្តីពិត ទោះបីជាមិត្តសំឡាញ់ ឬ សាច់ញាតិជុំវិញយើងចង់ឲ្យយើងធ្វើផ្សេងពីនោះយ៉ាងណាក៏ដោយ។

មានអត្ថបទគម្ពីរជាច្រើនដែលជំរុញយើងឲ្យហាត់ប្រើគំនិតរបស់យើងក្នុងរបៀបដូច្នេះ ។ នេះគឺជាបទគម្ពីរមួយចំនួនតូច ។ ១ ថែស្សាឡូនីច ៥:១៩-២១ ផ្តល់ចម្លើយដ៏មានគតិបណ្ឌិតមួយដល់យើង នៅពេលដែលយើងប្រឈមមុខជាមួយសេចក្តីបង្រៀនថ្មី (ឬទំនាយផ្សេងៗ)។ ទីមួយសូមកុំធ្វើជាមិនដឹងមិនឮអំពីការនេះ (ឬ សូមកុំពន្លត់ភ្លើងរបស់ព្រះវិញ្ញាណដោយចាត់ទុកការនេះថាជារឿងគួរឲ្យខ្ពើមឆ្អើម) ឲ្យសោះ ។ ប៉ុន្តែទីពីរសូមកុំឲ្យត្របាក់លេបការនេះដោយគ្មានការគិតពិចារណាឲ្យសោះ ។ ផ្ទុយទៅវិញសូមល្បងលមើលន័យសេចក្តីរបស់ការបង្រៀន ឬ ទំនាយនោះ។ ទីបី សូមក្តាប់យកអ្វីដែលអ្នកយល់ថាជាការល្អចេញពីការបង្រៀននោះ ហើយគ្រវាត់ចោលនូវអ្វីដែលខុស ឬ អ្វីដែលមិនល្អ។

មជ្ឈដ្ឋានអ្នកស្ដាប់ដែលដើរតាមវិធីនេះ គឺជនជាតិយូដា នៅក្រុងបេរា [១] ។ ពេលដែលប៉ូល និង លោកស៊ីឡាសនាំយកដំណឹងល្អអំពីព្រះយេស៊ូទៅប្រាប់ពួកគេជាលើកដំបូងនោះ អ្នកក្រុងបេរាមិនមែនមិនអើពើចំពោះការណ៍នេះឡើយ។ ប៉ុន្តែពួកគេក៏មិនទទួលយកដំណឹងនេះទាំងងងឹតងងល់ដោយឥតបើគិតដែរ ។ ពួកគេបែរជាស្ដាប់ព្រះរាជសារដោយចិត្តសំភីហើយឆែកពិនិត្យថាតើការបង្រៀននោះស្របតាមបទគម្ពីរ ឬក៏អត់។ ពួកគេប្រៀបធៀបព្រះរាជសារថ្មីរបស់ប៉ូលជាមួយនឹងបទគម្ពីរ។ លទ្ធផលដែលកើតឡើងពីការនោះគឺមានមនុស្សជាច្រើនទទួលជឿ។

យើងមិនគ្រាន់តែត្រូវការគំនិតរឹងប៉ឹងក្នុងការជួយយើងឲ្យចេះជ្រើសរើសយកជំនឿគ្រីស្ដបរិស័ទ ឬ ជំនឿអ្វីមួយផ្សេងទៀតតែប៉ុណ្ណោះទេ។ ក្រោយពីយើងបានក្លាយជាគ្រីស្ដបរិស័ទហើយ យើងក៏ត្រូវការបែងចែកឲ្យដឹងថាក្រុមណាមួយជាក្រុមគ្រីស្ដបរិស័ទពិតប្រាកដត្រឹមត្រូវតាម បទគម្ពីរ និង ក្រុមណាជាក្រុមដែលអះអាងថាខ្លួនជាគ្រីស្ដបរិស័ទតែយល់ច្រឡំប្រើប្រាស់ព្រះគម្ពីរមិនបានត្រឹមត្រូវ ។ សាវ័កយ៉ូហានបានព្រមានអ្នកអានសំបុត្ររបស់គាត់ថា ៖" សូមកុំជឿអស់អ្នកដែលថាខ្លួនមានព្រះវិញ្ញាណគង់នៅជាមួយនោះឡើយ ត្រូវល្បងលមើលដើម្បីឲ្យដឹងថាវិញ្ញាណនេះមកពីព្រះជាម្ចាស់មែន ឬ យ៉ាងណា ដ្បិតមានព្យាការីក្លែងក្លាយជាច្រើនបានមកក្នុងលោកនេះ[២] ។ គ្រីស្ដបរិស័ទអាចនឹងមានគ្រោះថ្នាក់ដោយ" លះបង់ចិត្ត ស្មោះសរ និង ចិត្តបរិសុទ្ធចំពោះព្រះគ្រីស្ដ" ហើយទៅដើរតាម" ព្រះយេស៊ូណាមួយផ្សេងទៀតក្រៅពីព្រះយេស៊ូដែលយើង (ពួកសាវ័ក) ប្រកាសនោះ[៣] ឬ ងាកចេញពី " ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានត្រាស់ហៅបងប្អូនមកតាមព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ដ

---

[១] *កិច្ចការ ១៧:១០-១៥*

[២] *យ៉ូហាន ៤:១*

[៣] *២កូរិនថូស ១១: ៣-៤*

ហើយបែរទៅរកដំណឹងល្អមួយផ្សេងទៀតដែលមិនមែនជាដំណឹងល្អទាល់តែសោះ"[៤] ។ គ្រីស្ទបរិស័ទ ត្រូវតែឈប់គិតតាមរបៀបកូនក្មេងទៀតគឺត្រូវគិតតាមរបៀបមនុស្សចាស់វិញ[៥] ។

សមត្ថភាពក្នុងការមើលឲ្យឃើញភាពខុសប្លែកគ្នារវាងសេចក្តីពិត និង សេចក្តីខុសឆ្គង ឬ មួយណាល្អជាងមួយណាល្អដាច់គេ មិនមែនចេះកើតឡើងចំពោះយើងភ្លាមមួយរំពេច ហើយកើតឡើងតែម្តងជាសំរេចនោះទេ។ តែការនេះច្រើនតែកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់ហើយកាន់តែដុះខាត់យើងឲ្យភ្លឺថ្លាឡើងអស់មួយជីវិតយើងមិនថាយើងជាបុគ្គលម្នាក់ ដាច់ដោយឡែកមិនថាយើងរួមគ្នាជាក្រុមជំនុំនោះឡើយ។ ដោយហេតុថា ដូច្នេះបានជាលោកប៉ូលអធិស្ឋានឲ្យក្រុមជំនុំនៅក្រុងភីលីព" មានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏លើសលប់កាន់តែខ្លាំងឡើងៗធ្វើឲ្យគេចេះដឹងច្បាស់ និង យល់សព្វគ្រប់ទាំងអស់"[៦]។ នៅក្នុងខគម្ពីរនេះ ការសង្កេតស្គាល់មានន័យថាជាការជ្រើសរើសយកអ្វីដែលល្អបំផុតនៅពេលដែលយើងមានអ្វីៗដែលល្អជាច្រើនសំរាប់ជ្រើសរើស ប៉ុន្តែមានមួយដែលល្អដាច់គេសំរាប់ឲ្យយើងជ្រើសរើស។ ក្នុងករណីបែបនេះ យើងចាំបាច់ត្រូវតែនិយាយថា "ទេ" ចំពោះអ្វីណាដែលគ្រាន់តែល្អហើយនិយាយថា"បាទ ឬ ចាស" ចំពោះអ្វីណាដែលល្អដាច់គេ ។ ចំណុចដែលខ្ញុំចង់លើកមកបង្ហាញនៅពេលនេះគឺជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទហៅយើងឲ្យមានកំឡាំងនៃគំនិតជាច្រើនបែបច្រើនយ៉ាងដើម្បីសង្កេតឲ្យស្គាល់សេចក្តីពិតជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទមិន ចេះតែធ្វើពើជាអ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែស្មើគ្នានោះឡើយ។

---

[៤]កាឡាទី ១ :៦-៧

[៥]១ កូរិនថូស ១៤:២០

[៦]ភីលីព ១:៩

ភាពដាច់ខាត

ក្រោយពីយើងរកឃើញថាអ្វីជាសេចក្តីពិតរួចហើយ ព្រះជាម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យគ្រីស្តបរិស័ទដាក់ចិត្តតែពាក់កណ្តាលចំពោះសេចក្តីពិតនោះឡើយ ។ ព្រះគម្ពីរពឹងលើយើងដែលចេះប្តូរផ្តាច់យ៉ាងរឹងប៉ឹង យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ និងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ ជំនឿគ្រីស្តបរិស័ទដែលស្របតាម បទគម្ពីរមិនមែនជាជំនឿម៉ាៗយកសឹងនោះទេ។

បទគម្ពីរខ្លះទៀតឲ្យយោបល់យើងថា ព្រះចង់បានគ្រីស្តបរិស័ទដែលរឹងប៉ឹងក្នុងការប្តូរផ្តាច់ (ទោះបីពេលខ្លះការប្តូរផ្តាច់នោះអាចខុសឆ្គងក៏ដោយ)ជាជាងគ្រីស្តបរិស័ទដែលមិនចេះអារកាត់ ។ យ៉ូស្វេចង់ឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជ្រើសរើសយកព្រះណាមួយជាជាងអត់ព្រះ ទោះបីព្រះនោះមិនមែនជាព្រះយេហូវ៉ាក៏ដោយ [៧] ។ លោកអេលីយ៉ាជំរុញជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលស្ទើរស្ទាក់ឲ្យគោរពបំរើព្រះបាល បើព្រះបាលនោះជាព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដមែន ប្រសើរជាងនៅរវើករវល់អែកមិនចេះធ្វើការអារកាត់អ្វីទាល់តែសោះ[៨] ។ ព្រះយេស៊ូប្រាថ្នាចង់ឃើញក្រុមជំនុំនៅក្រុងឡៅឌីសេមានចិត្តក្តៅគគុក ឬ ត្រជាក់ស្រេបប្រសើរជាងក្តៅឧណ្ហៗ [៩] ។ បើការរស់ឡើងវិញរបស់យើងមិនអាចក្លាយទៅជាការពិតទេយើងគួរតែ" ស៊ីផឹកអ្វីបានតាមចិត្តព្រោះគង់តែស្លាប់នៅថ្ងៃស្អែកដដែល"[១០] ។ បើយើងចង់រស់មានន័យមានខ្លឹមសារសំរាប់ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់យើងត្រូវតែ "លះបង់ខ្លួនឯង លះបង់សាច់ញាតិស្នូគ្រចិត្តលី

---

[៧] យ៉ូស្វេ ២៤:១៤-១៥
[៨] ១ ពង្សាវតារ ១៨:២១
[៩] វិវរណៈ ៣:១៥
[៧] យ៉ូស្វេ ២៤:១៤-១៥
[៨] ១ ពង្សាវតារ ១៨:២១
[៩] វិវរណៈ ៣ :១៥
[១០] ១ កូរិនថូស ១៥: ៣០

ឈើឆ្កាង ហើយដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ" [១១]។ ភាពមានន័យមិនដែលកើតឡើង ចំពោះព្រលឹងដែលមិនចេះអារកាត់គឺអ្នក ដែលដៃចាប់កាន់ឃាមនង្គ័លហើយ ភ្នែកចេះតែសំឡឹងមើលក្រោយ[១២]។ ការធ្វើជាគ្រីស្ទបរិស័ទមែន មិនមែនធ្វើជាគ្រីស្ទបរិស័ទផងថ្វាយបង្គំអារុក្ខអារក្ខ អ្នកតាផង ឬ ថ្វាយបង្គំព្រះពុទ្ធផងក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះទេ។

---

[១១] លូកា ៩:២៣-២៧ ;១៤:២៦ -២៧ ពាក្យ "ស្រឡាញ់ "និង "ស្អប់" ជូនកាលត្រូវគេប្រើនៅក្នុងព្រះគម្ពីរមិនមែន ដើម្បីបកស្រាយពី អារម្មណ៍ស្រឡាញ់ពេញចិត្ត ឬ ស្អប់ខ្ពើមនោះឡើយ ប៉ុន្តែជាសញ្ញាមិនលំអៀងនៃការ "ជ្រើសរើស ឬ បដិសេធ ។ ដូច្នេះក្នុងម៉ាឡាគី ១:២-៥ ព្រះជាម្ចាស់ " ស្រឡាញ់ " យ៉ាកុបតែព្រះអង្គ "ស្អប់ " អេសាវ គឺមានន័យដូច្នេះឯង ។ រឿងនេះជារឿងដែលហាក់ដូចជាពាក់ព័ន្ធដល់ការជ្រើសរើសច្រើនជាងរឿងនៃមនោសញ្ចេតនា ។ លោកប៉ូលបានបញ្ជាក់ពីរឿងនេះយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងរ៉ូម៩:១០-១៣ ថា មុនពេលដែលកូនក្មេងទាំងប្រសូតចេញមក "ព្រះជាម្ចាស់មានគំរោងការជ្រើសរើសមនុស្សដោយមិនគិតពីអំពើ ដែលគេប្រព្រឹត្តនោះទេគឺ ជ្រើសរើសតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គដែលត្រាស់ហៅ ។ ដើម្បីឲ្យបានស្របតាមគំរោងការ នេះ នៅពេលកូនក្មេង នៅក្នុងផ្ទៃពុំទាន់បានប្រព្រឹត្តអំពើ ល្អ ឬ អាក្រក់នៅឡើយផងនោះ ។ ទ្រង់ក៏មានព្រះបន្ទូលទៅនាង រេបេកាថា កូនច្បង នឹងបំរើកូនប្អូន" ដូចមានចែងទុកមកតី " យើងស្រឡាញ់យ៉ាកុបជាងអេសាវ " (មានន័យថា បដិសេធ ចេញពីភាពជាដៃគូ ក្នុងសម្ព័ន្ធមេត្រី) ។ ដូចគ្នាដែរព្រះយេស៊ូ មិនបានលើកទឹកចិត្តសាវ័កព្រះអង្គឲ្យស្រឡាញ់លុយឡើយ ។ សុភាសិតក៏មាននិយាយជាពិសេសអំពីតម្លៃនៃរឿងនេះដែរ ។ ដោយហេតុថាយើងមិនអាចបំរើចៅហ្វាយពីរបានយើងមុខជាស្អប់មួយ (បដិសេធមិនបំរើ) និងស្រឡាញ់មួយ (ជ្រើសរើសបំរើ) វិញ ។ ក្នុងលូកាពាក្យ "ស្អប់ " មិនមានន័យជាមនោ សញ្ចេតនាស្អប់ខ្ពើមយ៉ាងខ្លាំង ចំពោះឪពុកម្ដាយរបស់យើងនោះទេ ដើម្បីកុំឲ្យប្រទាញ ប្រទង់នឹងបទគម្ពីរផ្សេងទៀតដែលបង្គាប់ឲ្យយើងគោរពឪពុកម្ដាយ ។ លះបង់ ឬ លះអាល័យពី ឪពុកម្ដាយគឺមិនធ្វើតាមចិត្តគាត់ដែលជំទាស់យើងមិនឲ្យដើរតាមព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ។

[១២] លូកា ៩:៦២

ការប្រព្រឹត្តិ

ក្រោយពីបានប្រើប្រាស់កំឡាំងដ៏សំខាន់នៃគំនិត ដើម្បីសង្កេតឲ្យស្គាល់សេចក្តីពិត និងកំឡាំងដាច់ណាត់នៃឆន្ទៈ ក្នុងការកាន់តាមសេចក្តីពិតនេះគ្រីស្តបរិស័ទត្រូវ បានទទួលការជំរុញចិត្តឲ្យបង្ហាញកំឡាំងសកម្មនៃការប្រព្រឹត្តិ។ គ្រីស្តបរិស័ទត្រូវតែរស់ដើម្បីសេចក្តីពិត។

ទីមួយ រឿងនេះជារឿងពិតសំរាប់ជីវិតមនុស្សទូទៅ ។ ប៉ុន្តែព្រះគម្ពីរទាមទារជាពិសេសឲ្យសហគមន៍គ្រីស្តបរិស័ទក្រោកឈរឡើងជំទាស់នឹងទស្សនៈមិនត្រឹមត្រូវរបស់សាសនា ។រឹងប៉ឹងក្នុងសេចក្តីពិតរាប់បញ្ចូលទាំងភាពរឹងប៉ឹងប្រឆាំងនឹងការមិនត្រឹមត្រូវ ។ ពេលដែលជនជាតិយូដាខ្លះព្យាយាមចង់បង្ខិតបង្ខំគ្រីស្តបរិស័ទសាសន៍ដទៃឲ្យទទួលពិធីកាត់ស្បែក ហើយគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យក្នុងគម្ពីរសម្ពន្ធមេត្រីចាស់នោះ លោកប៉ូល និង លោកបាណាបាស ប្រកែកប្រណាំងគ្នាយ៉ាងតឹងសសៃក[13] ។ ការបង្រៀនខុសឆ្គងរបស់ជនជាតិយូដាកក្កូរកកាយចិត្តរបស់ពួកសាវ័កឲ្យចាំបាច់ត្រូវតែបង្ហាញជាបន្ទាន់ឲ្យពួកយូដាឃើញថាការបង្រៀននោះមិនមែនខុសឆ្គងដោយសារវាគ្រាន់តែជា គំនិតខុសប្លែកគ្នាដោយគ្មានកំហុស ចំពោះរឿងមួយដែលពុំសូវជាសំខាន់ប៉ុន្មាននោះទេ គឺជំនឿនោះអាចនឹង បំផ្លាញជំនឿរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ ឬក្រុមគ្រួសារគាត់ទាំងមូលបាន[14]។ មានតែត្រូវឃ្លាំពិនិត្យមើលគោលលិទ្ធិរបស់ខ្លួនឲ្យបានជិតដល់នោះទេទើបអ្នកបំរើរបស់ព្រះអម្ចាស់អាចសង្គ្រោះទាំងខ្លួនឯងផង និងទាំងមជ្ឈដ្ឋានអ្នកស្តាប់របស់ខ្លួនផងបាន[15]។ អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំជំនាន់ដើមជាបន្តបន្ទាប់ហាក់ដូចជាមិនសូវជាស្វាគមន៍គោលលិទ្ធិ និង ការប្រតិបត្តិជំនឿខុសឆ្គងប៉ុន្មានទេ ប៉ុន្តែពួកគាត់ជំទាស់ប្រឆាំងនឹងការទាំងអស់នេះ

---

[13] *កិច្ចការ ១៥:២*

[14] *២ ធីម៉ូថេ ២:១៨; ទីតុស ១:១១*

[15] *១ ធីម៉ូថេ ៤:១៦*

យ៉ាងខ្លាំងក្លា គឺហ៊ានរហូតដល់ថ្នាក់ជំទាស់ប្រឆាំងចំពោះអគ្គសាវ័កពេត្រុសទៀតផង[១៦]។ ព្រះអម្ចាស់ដែលទទួលការតម្កើង សិរីរុងរឿងសរសើរក្រុមជំនុំក្រុងអេភេសូ ដែលហ៊ានជំទាស់ប្រឆាំងចំពោះសាវ័កក្លែងក្លាយ តែផ្ទុយទៅវិញព្រះអង្គបន្ទោសក្រុមជំនុំក្រុងពើកាម៉ុស ដែលបើកឲ្យគ្រូដែលប្រកាន់ទស្សនៈតាមសេចក្ដីបង្រៀនរបស់បាឡាម និង នីកូឡាស ចូលមកបង្រៀន ។ ព្រះអង្គក៏បន្ទោសក្រុមជំនុំក្រុងធាទេរ៉ា ដែលអនុគ្រោះព្យាការីនីម្នាក់ដែលហៅខ្លួនឯងថា យេសេបិលទៀតផង[១៧]។ ការបែកចេញពីគោលលិទ្ធិដែលត្រឹមត្រូវពិតប្រាកដអាចនាំឲ្យយើងបាត់រង្វាន់រីឯការបើកទ្វារឲ្យគេចូលមកបង្រៀនគោលលិទ្ធិមិនត្រឹមត្រូវ គឺជាការចូលដៃចូលជើងក្នុងការអាក្រក់របស់ពួកគេ [១៨]។ អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំជំនាន់ដើមបង្ខំចិត្តជំរុញគ្រីស្ទបរិស័ទដែលដើរតាមខ្លួនឲ្យ" តយុទ្ធការពារជំនឿដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់ប្រជាជនបរិសុទ្ធម្ដងជាសូរេច "[១៩]។

និយាយឲ្យខ្លីទៅគឺថា៖ សេចក្ដីពិត និង សេចក្ដីខុសឆ្គងនៅក្នុងសេចក្ដីបង្រៀនទាំងឡាយផ្នែកសាសនានោះគឺជាបញ្ហាសំខាន់ ។ គ្រីស្ទបរិស័ទដែលដើរតាមគំរូរបស់ព្រះគម្ពីរគឺត្រូវតែមានគំនិតរឹងប៉ឹងដើម្បីសង្កេតមើលដឹងពីសេចក្ដីពិតមានឆន្ទៈរឹងប៉ឹងដើម្បីចិត្តប្ដេជ្ញាចិត្តយ៉ាងមុតមាំចំពោះជំនឿ និង មានភាពរឹងប៉ឹងក្នុងការប្រព្រឹត្តិដើម្បីលើកស្ទួយសេចក្ដីពិត និង ហ៊ានតតាំងចំពោះសេចក្ដីខុសឆ្គង ។ បុរសខ្លាំងតាមពិតទៅបង្ហាញចំណុចខ្លាំងរបស់ខ្លួននៅក្នុងផ្នែកមួយនៃការដឹកនាំ និង ពន្ធកិច្ចរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។

---

[១៦] កាឡាទី ២:១១-២១
[១៧] វិវរណៈ ២: ២; ២០
[១៨] ២ យ៉ូហាន ៧-១១
[១៩] យូដាស ៣

ព័ន្ធកិរីគ្រីស្ទបរិស័ទ: ទន់ភ្លន់ជាមួយមនុស្សទូទៅ

ប៉ុន្តែតើបុរសខ្លាំងត្រូវខ្លាំងតាំងពីដើមដល់ចប់ឬ ? ជាពិសេសតើយើងត្រូវបង្ហាញពីកម្លាំងរបស់យើងដោយរបៀបណា ? ព័ន្ធកិរីជាគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែរឹងប៉ឹងចំពោះសេចក្ដីពិតជានិច្ច ។ ប៉ុន្តែតើឥរិយាបទរបស់គាត់ត្រូវតែដូចមនុស្សទូទៅឬ ?

គំរូជាទូទៅ

គំរូជាទូទៅគឺភាពទន់ភ្លន់ ។ គឺទន់ភ្លន់ទាំងនៅក្នុងការបញ្ជា និង ក្នុងគំរូផ្ទាល់នៃការដោះស្រាយបញ្ហាផ្សេងៗនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានជំរុញលើកទឹកចិត្តឲ្យយើងប្រើភាពទន់ភ្លន់ ជាមធ្យោបាយបង្កើបប្រាប់ពីសេចក្ដី ពិត និង បង្ហាញពីភាពខុសឆ្គង ។ បទគម្ពីរមិនបានលើកទឹកចិត្តយើងមានអំនួត និង ប្រើមធ្យោបាយវាយប្រហារនៅពេលដែលយើងផ្សាយដំណឹងល្អនោះឡើយ។

២ ធីម៉ូថេ ២:២៣-២៦ ។២ ធីម៉ូថេនេះប្រហែលជាសំបុត្រចុងក្រោយរបស់សាវ័កប៉ូល។ នៅក្នុងសំបុត្រនោះលោកបានបង្រៀនដល់ពួក សិស្សរបស់លោកពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវបន្តការងារបំរើព្រះបន្តទៅទៀត បន្ទាប់ពីពេលដែលការងាររបស់លោកត្រូវបានបញ្ចប់ទៅនោះ ។ សំបុត្រនោះបានបង្ហាញពីគំរូនៃការបញ្ចូលកម្លាំងរឹងប៉ឹងក្នុងសេចក្ដីពិត និងមានចិត្តទន់ភ្លន់ចំពោះមនុស្សទូទៅ ។

នៅអត្ថបទនៃព្រះគម្ពីរត្រង់នេះ យើងឃើញគំរូភាពរឹងប៉ឹងនៃសេចក្ដីពិតបានផុសឡើងនៅពេលដែលលោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ថា ព្រះជាម្ចាស់មិនបានប្រទានឲ្យយើងមានវិញ្ញាណដែលនាំឲ្យខ្លាចទេ ។ ហេតុដូច្នេះធីម៉ូថេមិនត្រូវខ្មាសមិនហ៊ាននិយាយពីព្រះអម្ចាស់ឡើយ តែត្រូវតែរឹងប៉ឹងឡើង

ដើម្បីចូលរួមរងការឈឺចាប់ជាមួយលោកប៉ូលក្នុងបុព្វហេតុនៃដំណឹងល្អ [២០]។ គាត់ត្រូវតែរក្សាឲ្យបានខ្ជាប់ខ្ជួននូវសេចក្តីបង្រៀនដ៏ល្អនេះ និង រក្សាទុកឲ្យបានគង់វង្សនូវអ្វីដែលបានផ្ញើទុកនឹងគាត់ [២១]។ រីឯប៉ុំងនៅក្នុងព្រះគុណព្រះធីម៉ូថេត្រូវហុចបន្តនូវជំនឿគ្រីស្តបរិស័ទដល់អ្នកដទៃ[២២]។ ដោយទទួលខុសត្រូវក្នុងការហុចបន្តដោយត្រឹមត្រូវ[២៣]។ ការផ្តល់គំនិតរបស់គាត់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ទៅនឹងសេចក្តីបង្រៀនដ៏ល្អត្រឹមត្រូវគាត់ត្រូវជៀសវាងពីការជជែកវែកញែកដ៏ល្ងីល្ងើផ្តេសផ្តាស[២៤] ។

ប៉ុន្តែតើធីម៉ូថេត្រូវបន្តព័ន្ធកិច្ចនៃការរឹងប៉ឹងចំពោះសេចក្តីពិត នោះដោយរបៀបណា ?

> រីឯអ្នកបំរើរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនត្រូវឲ្យការឈ្លោះប្រកែកគ្នាឡើយ ផ្ទុយទៅវិញត្រូវរួសរាយចំពោះមនុស្សទូទៅត្រូវចេះបង្រៀន និង អធ្យាស្រ័យដល់គេត្រូវមានចិត្តស្លូតបូតប្រដៅពួកអ្នកប្រឆាំងក្រែងលោព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រោសប្រទានឲ្យគេកែប្រែចិត្តគំនិតដើម្បីឲ្យគេបានស្គាល់ សេចក្តីពិតយ៉ាងច្បាស់ព្រម ទាំងភ្ញាក់ស្មារតីឡើងវិញ ហើយដោះខ្លួនរួចពីអន្ទាក់របស់មារដែលបានចាប់ចងគេបង្ខំឲ្យ ធ្វើតាមបំណងរបស់វា [២៥] ។

ភាសាក្រិកពាក្យបកប្រែ" ឈ្លោះ "មានន័យថាដំបូងឈ្លោះដោយប្រើរូបកាយហើយក្រោយមកប្រើសំដីរបស់យើងគឺ ៖ *ឈ្លោះទាស់ទែងប្រកែក ប្រណាំង*

---

[២០] ២ ធីម៉ូថេ ១:៧-៨
[២១] ២ ធីម៉ូថេ ១:១៣-១៤
[២២] ២ ធីម៉ូថេ ២:១-២ ; ១៤
[២៣] ២ ធីម៉ូថេ ២:១៥
[២៤] ២ ធីម៉ូថេ ២:១៤; ១៦; ២៣
[២៥] ២ ធីម៉ូថេ ២:២៤ -២៦

គ្នា ។ ហេតុដូច្នេះហើយគឺមានន័យធ្ងន់ធ្ងរចំពោះពាក្យ" ទំនាស់" គឺមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយ និង ជូរចត់យ៉ាងខ្លាំង ។ អ្នកបំរើព្រះអម្ចាស់មិនត្រូវជាប់ជំពាក់ក្នុងរឿងទាស់ទែងបែបនោះឡើយ ។ តែត្រូវឲ្យមានចិត្ត"សប្បុរស" ដែលជាពាក្យជាភាសាក្រិកក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីប្រើដើម្បីពណ៌នាពីរបៀបដែលម្តាយមើលថែកូនតូចរបស់ខ្លួន [២៦] ។ ម្តាយមិនរហ័សខឹងជាមួយកូនៗឡើយ តែមានចិត្តអំណត់ និង លួងលោមកូន សូម្បីតែនៅពេលដែលគាត់ត្រូវព្យាយាមបង្រៀនអ្វីមួយឲ្យកូនបានដឹង ឬ ត្រូវប្រដៅតម្រង់ ។ ត្រង់នេះបង្ហាញពីរូបភាពដែលគិលានុបដ្ឋាយិកា លួងលោមដល់អ្នកជម្ងឺវ័យក្មេង មិនមែនមានលក្ខណៈដូចបុរសខ្លាំងកំពុងលើកដុំដែកតម្លើងសាច់ដុំនោះឡើយ ម្តាយប្រព្រឹត្តនឹងកូនបែបនោះទើបសមរម្យ ។ លើសពីនេះទៅទៀតព័ន្ធការរីគ្រីស្តបរិស័ទមិនត្រូវ "ច្រលោតខឹង" មានន័យថា*អាចអត់ទ្រាំនឹងទុក្ខលំបាកដោយមិនខឹង ឬ មួម៉ៅឡើយ* ។ ការមិនច្រឡោតខឹងអ្នកបំរើព្រះដ៏រឹងមាំនៅក្នុងបទគម្ពីរ បានបង្រៀនដោយសុភាពទន់ភ្លន់ដល់អ្នកដែលប្រឆាំងជាមួយគាត់ ។ ពាក្យ" សុភាពទន់ភ្លន់" មានន័យថា *មានឥរិយាបទទន់ភ្លន់ និង អាកប្បកិរិយាមិនឆេវឆាវក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាជាមួយអ្នកដទៃ* ។

នៅក្នុងជំពូក ៤ ចែងបញ្ជាក់ឡើងវិញពីគំរូនៃការរឹងប៉ឹងចំពោះសេចក្តីពិត ហើយសុភាពទន់ភ្លន់ជាមួយមនុស្សទូទៅ ។ តាមទស្សនៈនៃ អំពើឃោរឃៅនៃថ្ងៃចុងក្រោយ និង ការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដែលរង់ចាំពួកអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះ [២៧] ក៏ចូលចិត្តនិយាយទន់ភ្លន់ចំពោះសេចក្តីបង្រៀនត្រឹមត្រូវ [២៨] អ្នកដឹកនាំគ្រីស្តបរិស័ទដែលត្រូវផ្សាយដំណឹងល្អដល់មនុស្សលោក (គឺថាត្រូវរឹងប៉ឹង

---

[២៦] *១ ថែស្សាឡូនីច ២:៧*

[២៧] *២ ធីម៉ូថេ ៣*

[២៨] *២ ធីម៉ូថេ ៤: ៣-៤*

សំរាប់សេចក្តីពិត)[២៩]។ គាត់មិនត្រូវព្រមទទួលព្រមតាមវិញ្ញាណអាក្រក់ ឬ វិញ្ញាណនៃសម័យនេះឡើយ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវសួរម្តងទៀតថាតើគាត់ត្រូវផ្សាយដំណឹងល្អទៅមនុស្សលោកដោយរបៀបណា? "ដោយអំណត់ និង បង្រៀនដោយប្រុងប្រយ័ត្ន" ។ ពាក្យអំណត់បានប្រែថា "ទ្រាំទ្រដោយអត់ធ្មត់ មិនខឹង ឬ មួម៉ៅ "។ គឺជា" ស្ថានភាពនៃអារម្មណ៍ស្ងប់សុខនៅចំពោះមុខនៃការអុចអាលបណ្តាលឲ្យខឹង ឬ ការថ្កោលយការណ៍អ្វីមួយ និងដោយគ្មានការរអ៊ូរទាំ ឬ ខឹងអ្វីឡើយ "[៣០]។ ធីម៉ូថេ និង យើងដែលដើរតាមសេចក្តីបង្រៀនរបស់លោក ប៉ុល មិនត្រូវឆាប់ខឹងជាមួយអ្នកដែលប្រឆាំង ជាមួយនឹងយើងឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវទ្រាំទ្រចំពោះការរិះគន់ ឬ ចំអកឡកឡឺយពីអ្នកដទៃដោយមិនស្រែកជំទាលស្តីបន្ទោស ឬ ពឹងផ្អែកពាក្យខឹងឯង តែត្រូវឆ្លើយតបទៅគេវិញដោយមានសេចក្តីបង្រៀនដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ការប្តេជ្ញាចំពោះសេចក្តីពិតយ៉ាងមុឹងម៉ាត់ មិនតម្រូវឲ្យយើងតបតជាមួយអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងយើងតាមបែបមិនត្រឹមត្រូវនោះឡើយ។ រឹងប៉ឹងចំពោះសេចក្តីពិត ... តែសុភាពទន់ភ្លន់ជាមនុស្សទូទៅ ។

១ ពេត្រុស ៣:១៥-១៦។ ពេត្រុសមានប្រសាសន៍ដូចគ្នានេះដែរ ។ ពេត្រុសចាប់ផ្តើមខគម្ពីរទាំងនេះដោយនិយាយថាអ្នកអានរបស់គាត់ត្រូវ៖ ទី ១). ត្រូវទុកព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងដួងចិត្ត ហើយនិងទី ២). ត្រូវត្រៀមជានិច្ច ដើម្បីពន្យល់ និង ការពារសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្លួន ។ ការនេះឯងដែលមានន័យថា រឹងប៉ឹងសំរាប់សេចក្តីពិត គឺរឹងប៉ឹងនៅក្នុងគំនិត ដើម្បីឲ្យអាចពន្យល់ប្រាប់ពីហេតុផលដល់គេ និង រឹងប៉ឹងនៅក្នុងឆន្ទៈដើម្បីឲ្យអាចជ្រើសរើសយកព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្លួន ។

---

[២៩] *២ ធីម៉ូថេ ៤: ២*

[៣០] Johannes P. Louw and Eugene A. Nida, eds., *Greek-English Lexicon of the New Testament based on Semantic Domains* in *Bible Windows 6.0* (Cedar Hill, Texas: Silver Mountain Software, 2001), s.v. μακροθυμια, ας / patience 25.167.

" សុភាពទន់ភ្លន់ជាមួយមនុស្សទូទៅ " ដោយដើរតាមសេចក្ដីបង្រៀនរបស់ពួកសាវ័កដែលទាក់ទងទៅនឹងរបៀបរឹងប៉ឹងនេះ ដែលហ៊ានវែកញែករកហេតុផលដើម្បីការពារជំនឿរបស់ខ្លួនគឺ " ដោយសុភាពទន់ភ្លន់ និងដោយគោរពរាប់អាន ..." ។ ចំពោះការ " សុភាពទន់ភ្លន់" លោកពេត្រុសបានលើកឡើងនូវពាក្យសំដីដដែលដូចដែល លោកប៉ូលបានប្រើនៅក្នុង ១ ថែស្សាឡូនិច ២ [៣១]។ ពាក្យ " គោរពរាប់អាន" គឺជាពាក្យដែលគេតែងតែបកប្រែ "គោរពកោតខ្លាច" ។ ពាក្យនោះជួនកាលមានន័យថាភ័យខ្លាចដែលធ្វើឲ្យមនុស្សនោះភ័យរត់គេច ។ ពាក្យនេះក៏គេប្រើដើម្បីពណ៌នាពីការគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះដែរ ។ ដោយព្រោះតែព្រះនោះឯង ទើបមនុស្សបង្ហាញពីការ ខ្លាចស្ញប់ស្ញែង និងគោរពកោតខ្លាច ។ អាកប្បកិរិយាបែបនោះឯងដែលត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់ពេលយើងប្រព្រឹត្តជាមួយមនុស្សដទៃ សូម្បីតែជាមួយមនុស្សដែលបានសួរដេញដោលពីជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទរបស់យើងក៏ដោយ ។ យើងមិនត្រូវនិយាយលេងសើចបែបចំអកឡកឡឺយនិយាយបញ្ឈឺនិយាយឌឺ ឬ សម្ដែងអាការៈមិនចាប់អារម្មណ៍ចំពោះគេឡើយ ។ លោកប៉ូលបានណែនាំដូចគ្នានេះដែរនៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថាយើងត្រូវ " បង្ហាញពីការបន្ទាបខ្លួនពិតដល់មនុស្សទាំងអស់ " [៣២] ហើយលោកយ៉ាកុប នៅពេលដែលគាត់ព្រមានចំពោះការដាក់បណ្ដាសាដល់មនុស្ស [៣៣] ។

---

[៣១] ពាក្យនោះគេបានប្រើ១១ ដងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ១កូរិនថូស ៤:២១: ២កូរិនថូស ១០:១; កាឡាទី ៥:២៣ ; ៦:១: អេភេសូរ ៤:២ កូល៉ុស ៣:១២; ២ធីម៉ូថេ ២:២៥; ទីតុស ៣:២; យ៉ាកុប ១:២១; ៣:១៣; ១ពេត្រុស៣:១៦ សូមអានក្នុងម៉ាថាយ ៥:៥; ១១:២៩; ២១:៥ និងក្នុង ១ធីម៉ូថេ ៦:១១ ។

[៣២] ទីតុស ៣:២

[៣៣] យ៉ាកុប ៣:៩-១២

ហេតុផលនៃការដោះស្រាយបញ្ហាដោយសុភាព

តែហេតុអ្វីចាំបាច់សុភាព ? ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនរឹងប៉ឹងនៅក្នុងការដោះស្រាយរបស់យើងជាមួយមនុស្សទាំងពួងគឺ ត្រូវរឹងប៉ឹងដូចដែលយើងត្រូវរឹងប៉ឹងចំពោះសេចក្ដីពិតនោះ ? ព្រះគម្ពីរបានផ្ដល់នូវការណែនាំមួយចំនួនគឺ ៖

យើងក៏មានចំណុចខ្សោយដែរ ។ នៅក្នុងការពណ៌នាពីការថ្វាយបង្គំនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ពួកសាសន៍ហេព្រើរបាននិយាយថា ពួកមហាបូជាចារ្យ" អាចដោះស្រាយបញ្ហាយ៉ាងសុភាពជាមួយអស់អ្នកណាដែលអវិជ្ជា និង អ្នកដែលនឹងវង្វេងចេញពីជំនឿដោយហេតុថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ គឺមានសេចក្ដីកំសោយដែរ" [៣៤] ការរំលឹកនឹកចាំពីអំពើបាបរបស់យើងផ្ទាល់គឺជាឱសថដ៏ពូកែដែលអាចជួយកែយើងពីជំងឺនៃការមានអំនួត។ លោកសាវកប៉ូលមានប្រសាសន៍ដូចគ្នានេះដែរ នៅពេលដែលគាត់រំលឹកដល់ លោកទីតុសដែលថា "នៅពេលមួយយើងក៏ល្ងីល្ងើមិនស្ដាប់បង្គាប់បោកបញ្ឆោត និងជាប់ជាបាវបំរើដល់តណ្ហាគ្រប់យ៉ាង និងការភ្លើតភ្លើនគ្រប់ជំពូកដូចគេដែរ ។ យើងរស់ក្នុងជីវិតដែលច្រណែនឈ្នានីស និង ចងអាឃាត ព្យាបាត សំអប់ និង ស្អប់គ្នាទៅវិញទៅមក " [៣៥] ។ ភាពកំសោយនៅពេលបច្ចុប្បន្ន និង ភាពល្ងង់ល្ងើពីអតីតកាលបណ្ដាលឲ្យយើងចេះបន្ទាបខ្លួន និង ចេះប្រព្រឹត្តដោយសុភាពចំពោះអស់អ្នកដែលកំពុងវង្វេងបែកចេញពីសេចក្ដីពិត ។

អ្នកដទៃប្រហែលជាអាចនិយាយត្រូវ ។ គ្រីស្ដបរិស័ទខ្លះជឿថា មានតែគេទេដែលមានសេចក្ដីពិត និង ជាសេចក្ដីពិតតែមួយប៉ុណ្ណោះចំណែកឯអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលអ្នកដទៃទៀតជឿគឺសុទ្ធតែខុសឆ្គងទាំងអស់។ គឺមិនពិតតែទាំងពីរ ។

អ័ប្រាហាំជាមនុស្សដែលមានកិត្តិយសជាងគេបំផុតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់តាមដែលយើងបានអានមក ។ គាត់ជាស្ថាបនិកនៃជនជាតិ

---

[៣៤] *ហេព្រើរ ៥: ២*

[៣៥] *ទីតុស ៣:៣*

យូដា និងជា"បិតានៃជំនឿរបស់មនុស្សទាំងអស់ "[៣៦]។ ជំនឿរបស់គាត់បានលើកស្ទួយគាត់ទៅជាមិត្តសម្លាញ់ជិតស្និទ្ធជាមួយព្រះជាម្ចាស់[៣៧]។ តែទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយគាត់ក៏មិនមែនត្រូវរហូតនោះដែរ ។

មានពេលម្តងនោះ អ័ប្រាហាំ បានទៅតាំងទីលំនៅត្រង់កេរ៉ា ។ នៅទីនោះហើយដែលគាត់បានកុហកថា សារ៉ាជាប្អូនរបស់គាត់ និងសារ៉ា ធ្លាក់ខ្លួនទៅរស់នៅក្នុងកន្លែងសរិតសំរាំងស្ត្រីសំរាប់ទុកឲ្យស្តេចអ័ប៊ីម៉ាឡិចទៅវិញ ។ ដើម្បីកែខៃបញ្ហានេះឡើងវិញ ព្រះជាម្ចាស់មិនបានមាន បន្ទូលមកអ័ប្រាហាំទេ ដែលមនុស្សទាំងគិតថាព្រះជាម្ចាស់គួរតែមានបន្ទូលមកអ័ប្រាហាំ តែព្រះអង្គបែរជាមានបន្ទូលទៅកាន់ស្តេចសាសន៍ ភីលីស្ទីនទៅវិញ ![៣៨] ។ ដោយសារតែការខ្វះជំនឿ និងការទុកចិត្តលើគ្រោងការណ៍ដែលមិនត្រឹមត្រូវរបស់គាត់នោះ អ័ប្រាហាំបានធ្វើឲ្យខ្លួនគាត់បាត់ឱកាសនៃការឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាចំពោះមុខ ។ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅព្រមានដល់ស្តេច អ័ប៊ីម៉ាឡិច ដែលអាចស្តារស្ថានការណ៍ដល់នាងសារ៉ាបាន និង នៅពេលជាមួយគ្នានោះដែរ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រើឲ្យស្តេចបន្ទោសដល់អ័ប្រាហាំដែរ ។ អ័ប្រាហាំជាអ្នកជឿ អ្នកចុះសន្ធិសញ្ញាជាមួយព្រះជាមិត្តសម្លាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ និង ជាបិតានៃជំនឿរបស់មនុស្សដែលបានជឿព្រះទាំងអស់បានស្តាប់ឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅពេលនេះចេញពីមាត់នៃសាសន៍ដទៃ គឺជាស្តេចនៃសាសន៍ភីលីស្ទីនទៅវិញ ។ គាត់បានកុហកដោយគាត់បានគិតស្មានថានៅកន្លែងនោះប្រហែលជាគ្មាន " ការកោតខ្លាច

---

[៣៦] រ៉ូម ៤:១១- ១២; ១៦-១៧

[៣៧] យ៉ាកុប ២:២៣

[៣៨] លោកុប្បត្តិ ២០:១; ២១:២២; ៣៤ . Cp. Isaac's experience with another Abimelech in Gen 26:1.

ព្រះទេមើលទៅ"[៣៩] ដូចដែលគ្រីស្ទបរិស័ទខ្លះសម័យសព្វថ្ងៃបានគិតដូច្នោះដែរ ព្រោះគាត់គិតថាអ្នកដែលគាត់កំពុងរស់នៅជាមួយនោះសុទ្ធតែអ្នកមិនជឿ ។

ការណ៍បែបនេះមិនមែនគ្រាន់តែមានម្តងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរប៉ុណ្ណោះទេ ។ យ៉ូសៀសជាស្តេចដែលកោតខ្លាចព្រះសោយរាជ្យនៅក្នុងអាណាចក្រយូដាដែល"បានប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវនៅព្រះនេត្រព្រះយេហូវ៉ាព្រមទាំងដើរតាមអស់ទាំងផ្លូវរបស់ដាវីឌជាព្ធយុកោទ្រង់ផងឥតងាកបែរទៅខាងស្តាំឬឆ្វេងឡើយ"[៤០]។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា "គ្មានស្តេចណានៅខាងមុខ និង នៅខាងក្រោយស្តេចយ៉ូសៀសមានចិត្តដូចជាស្តេចអង្គនេះដែលបានបែរមករកព្រះយេហូវ៉ាឲ្យអស់ពីចិត្តអស់ពីព្រលឹង ហើយអស់ពីកម្លាំងតាមគ្រប់ទាំងក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេឡើយ "[៤១] ។

តែផ្ទុយទៅវិញ ស្តេចផារ៉ោននៃប្រទេសអេហ្ស៊ីប ជាទូទៅមិនបានបង្ហាញថា បាននៅកៀកកិតជាមួយព្រះជាម្ចាស់ឡើយ ។ តែនៅពេលដែលស្តេចអេហ្ស៊ីបព្រះនាមនេកោបានលើកទ័ពទៅច្បាំងជាមួយពួកបាប៊ីឡូនទ្រង់បានព្រមានដល់ស្តេចយូសៀសមិនឲ្យប្រឆាំងនឹងទ្រង់ដោយបន្ទូលថា៖" ព្រះក៏បានបង្គាប់ឲ្យយើងប្រញាប់នឹងធ្វើដែរ ដូច្នោះកុំឲ្យឃាត់ឃាំងព្រះដែលគង់ជាមួយនឹងយើងឡើយ ក្រែងព្រះបំផ្លាញទ្រង់ទៅ " គួរឲ្យសោកស្តាយព្រះគម្ពីរបានចែងថាស្តេចយ៉ូសៀសមិនព្រមថយបែរចេញពីនេកោទេឥតស្តាប់តាមពាក្យរបស់នេកោដែលមកពីព្រះឱស្ឋនៃព្រះឡើយ ។ ហើយយាងទៅច្បាំងនៅត្រង់ច្រកភ្នំ មេគីដោ ពួកពលធ្នូក៏បាញ់ត្រូវស្តេច យ៉ូសៀស ហើយទ្រង់ក៏

---

[៣៩] *លោកុប្បត្តិ ២០:២១*

[៤០] *របាក្សត្រ ៣៤:១*

[៤១] *២ ពង្សាវតារក្សត្រ ២៣:២៥*

សុគតទៅ [៤២]។ ស្តេចដែលកោតខ្លាចព្រះបែរជាមិនព្រមស្តាប់តាមព្រះសូរសៀង របស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលកើតចេញពីប្រភពមួយដែលរកនឹកស្មានមិនដល់ ។

ព្រះយេស៊ូបានសង្កេតឃើញថា"មនុស្សនៃលោកិយនេះមាន ប្រាជ្ញា ក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាជាមួយមនុស្សជំនាន់នេះ ជាងមនុស្សខាងពន្លឺ"[៤៣]។ សុភាសិតបានចែងថា យើងគួររៀនយកគំរូតាមសត្វស្រមោច[៤៤] ។ សូម្បីតែ សត្វលា និង ជុំថ្មពេលខ្លះក៏មានរឿងត្រូវនិយាយដែរ [៤៥] ។ មិនថាឡើយយើង មានជំនឿ និង បានដើរកៀកកិតនឹងព្រះអង្គជិតជាងអ័ប្រាហាំ និងមានចិត្ត ឆេះឆួល ស្វែងរកព្រះយេហូវ៉ាច្រើនជាងស្តេច យ៉ូសៀស ប៉ុណ្ណោះទេ យើងក៏ អាចធ្វើមិនអើពើចំពោះអ្នកដែលមិនមែនជាអ្នកជឿដូចយើងដូច្នេះដែរ ។

ការប្រើសំដីគ្រោះគ្រោះគ្រោតនោះគឺជាឧបករណ៍ដែលពួកខុសឆ្គងគេប្រើ ។ ថ្វីដ្បិតតែមនុស្សមួយចំនួនគិតថា ការនិយាយពុៗ និង និយាយបង្ក្រប គេនោះ គឺប្រាកដជាគាត់មានសេចក្តីពិតមកចែកចាយច្បាស់ជាង តាមពិត ទៅការនិយាយពុៗ និង សេចក្តីពិតនោះវាមិនទាក់ទងគ្នាឡើយ ។ ការនិយាយ មួលបង្កាច់ និង ប្រើសំដីបង្ក្របនោះគឺជាឧបករណ៍ដែលពួកគ្រូ ក្លែងក្លាយគេប្រើ គឺគេប្រើដើម្បីគ្របបាំងនូវចំណុចខ្សោយរបស់គេ និង ដើម្បីទាក់ទាញមនុស្ស ស៊ើកៗឲ្យទៅតាមគេទៅវិញទេ ។ មានតែ" មនុស្សគ្មានព្រះ និង"អ្នកដែល ស្រមើលស្រមៃ " ដែលប្រើពាក្យ "មួលបង្កាច់ "សូម្បីតែពួកទេវតាក៏មិន លើកលែង ផងនិង " និយាយបង្ក្របប្រឆាំងនូវអ្វីដែលគេមិនយល់ " ។ គេខ្លាំងជាងមហាទេវតាមីកែលទៅទៀតដែលមិនហ៊ាននិយាយទាស់ប្រឆាំង សូម្បីតែដឹងច្បាស់ថា សាតាំងជាខ្មាំងសត្រូវក៏ដោយ[៤៦] ។

---

[៤២] *២របាក្សត្រ ៣៥:២០-២៤*

[៤៣] *លូកា ១៦:៨*

[៤៤] *សុភាសិត ៦:៦ -១១*

[៤៥] *ជនគណនា ២២:២៨-៣១; លូកា ១៩:៤០*

[៤៦] *យូដាស ៨:១០ ជិតតែស៊ីគ្នាទីង ២ពេត្រុស ២:១០-១២*

ការប្រើពាក្យសុភាពគឺចេញពីមនុស្សដែលគោរពខ្លាចព្រះគឺជាគំរូដ៏ឆ្លាតវៃ ។ ផ្ទុយទៅវិញគ្រូដែលមានប្រាជ្ញាចេះទប់អណ្តាតរបស់ខ្លួនគឺមិនប្រើដើម្បីដាក់ " បណ្តាសាដល់មនុស្សដែលជាស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះឡើយ"។ គាត់បានបង្ហាញពីភាពវៃឆ្លាតរបស់គាត់ " ដោយការរស់នៅក្នុងជីវិតល្អប្រពៃដោយការប្រព្រឹត្តិដែលបន្ទាបខ្លួនគឺផុសចេញពីគតិបណ្ឌិត"។ ប្រាជ្ញាមកពីស្ថានលើគឺមិនច្រណែន ឬ មិនលោភលន់តែបរិសុទ្ធមានមេត្រីភាព និងចេះយោគយល់ [៨៧] ។

ព្រះយេស៊ូដោះស្រាយបញ្ហាដោយសុភាព ។ នេះជារបៀបមួយព្រះយេស៊ូបានបំរើការងារព័ន្ធកិច្ច ។ នៅក្នុងការស្វែងរកពីរបៀបបង្ហាញប្រាប់ពីរូបភាពនៃព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះយេស៊ូលោកម៉ាថាយបានដកស្រង់សំដីរបស់ហោរាអេសាយ ៖

> " មើលអ្នកបំរើដែលអញបានរើសតាំង ជាអ្នកស្ងួនភ្ងាដែលជាទីពេញចិត្តអញ អញនឹងដាក់វិញ្ញាណអញឲ្យសណ្ឋិតនៅលើទ្រង់ហើយ ទ្រង់នឹងថ្លែងប្រាប់ពីសេចក្តីយុត្តិធម៌ដល់សាសន៍ដទៃទ្រង់នឹងមិនតតាំងនឹងគេ ឬ ស្រែកសំរែកឡើយ នឹងគ្មានអ្នកណាឮសម្លេងទ្រង់នៅក្នុងផ្លូវទេទ្រង់នឹងមិនផ្តាច់ដើមត្រែងដែលបាក់ក៏មិនលត់ប្រឆេះដែលនៅហុយឡើយ ទាល់តែបាននាំសេចក្តីយុត្តិធម៌ឲ្យមានជ័យជំនះហើយអស់ទាំងសាសន៍ដទៃនឹងមានសេចក្តីសង្ឃឹមដោយនូវឈ្មោះទ្រង់ "[៨៨] ។

នៅក្នុងខ ១៩ មិនមានន័យថាព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលសោះឡើយនោះទេ ដ្បិតនៅ ខ ខាងដើមបានចែងពីព្រះអង្គមានបន្ទូលប្រកាសពីសេចក្តី

---

[៨៧] យ៉ាកុប ៣:៩-១៨

[៨៨] ម៉ាថាយ ១២:១៨-២១; អេសាយ ៤២:១-៤

យុត្តិធម៌ ។ តែផ្ទុយទៅវិញត្រង់នេះចង់បញ្ជាក់ពី " ភាពសុភាពទន់ភ្លន់ និង ការបន្ទាបខ្លួន (១១:២៩) ភាពស្ងប់ស្ងាត់នៃការដកថយចេញទៅ ... និងការ បង្ហាញពីភាពជាព្រះមេស្ស៊ីរបស់ព្រះអង្គដែលមិនគ្រអឺតគ្រទម ឬ អួតអាង នោះឡើយ"[៤៩] ។ នៅពេលដែលពេត្រុសចង់សង្ខេបពីព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះយេស៊ូ គាត់បាននិយាយពី " របៀបដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាក់ ប្រេងតាំងព្រះយេស៊ូ ជាអ្នកស្រុកណាសារ៉ែតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងអំណាចចេស្តា និង របៀប ដែលព្រះអង្គចេញទៅគ្រប់ទិសទីដើម្បីធ្វើការល្អ និង ការប្រោសជម្ងឺ..."[៥០]។ គំរូដែលជាធម្មតាដែលព្រះយេស៊ូបានធ្វើដែលយើងគួរយកតម្រាប់តាមនោះ គឺព្រះអង្គមិនប្រឈមមុខដោយនិយាយសង្គ្រប់ឡើយ ។

នៅពេលដែលត្រូវបំបែកគំរូដ៏សុភាពនោះហើយ

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយមានពេលខ្លះនោះព្រះយេស៊ូបានមាន បន្ទូលខ្លាំងមែនទែន ។ នៅគម្ពីរម៉ាថាយ ២៣ ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលទាស់ទទឹង នឹង ពួកបណ្ឌិតក្រឹត្យវិន័យ និង ពួកផារាស៊ីដោយប្រើពាក្យវរហើយប្រាំពីរដង ព្រោះពួកនោះព្រះអង្គបានចាត់ទុកជាមនុស្សមានពុត កូនប្រុសនៃស្ថាននរក អ្នកខ្វាក់ដឹកដៃអ្នកភ្លើ ផ្នូរខ្មោចដែលលាបពណ៌សពីខាងក្រៅ ពួកពស់ និង ពួកហ្វូង ពស់វែក ។ ការណ៍នេះប្រាកដជាមិនមែនជាពាក្យទន់ភ្លន់ឡើយ ។ ក្រៅពីព្រះយេស៊ូ គេអាចនឹកគិតដល់លោកអេលីយ៉ា ពេលដែលគាត់ប្រឈម មុខជាមួយពួកហោរានៃព្រះបាល[៥១] លោកប៉ូល ជាមួយនឹងអេលីម៉ាស[៥២] និង

---

[៤៩] D. A. Carson, "Matthew," in *The Expositor's Bible Commentary*, gen. ed. Frank E. Gæbelein, CD ROM ed. (Grand Rapids: Zondervan, n.d.), on Matt 12:15–21.

[៥០] *កិច្ចការ ១០:៣៨*

[៥១] *១ពង្សាវតាក្សត្រ ១៨:២៧*

[៥២] *កិច្ចការ ១៣:៩-១១*

លោកអេសាយ ជាមួយនិងពួកថ្វាយបង្គំព្រះ [៥៣] ។ ហេតុអ្វីបានជានៅក្នុងឱកាសនេះ អ្នកបំរើការងារព្រះជាម្ចាស់បែរចេញពីគំរូនៃការសុភាពទន់ភ្លន់ជាធម្មតាទៅវិញ ?

គន្លឹះសំខាន់ទីមួយគឺដោយសារតែពួកមនុស្សទទួលរងនូវការស្តីបន្ទោសខ្លាំងៗបែបនេះ គឺពួកគេជាមនុស្សដែលគួរយល់ដឹងពីសេចក្តីពិតប្រសើរជាងគេ ។ ពួកបណ្ឌិតខាងក្រឹត្យវិន័យ និងពួកផារាស៊ីបានសិក្សាពីក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់យូរយារណាស់មកហើយ សេចក្តីកោតខ្លាចព្រះនោះគេមានពេលល្មមគ្រប់គ្រាន់ហើយ តែគេមានបំណងមើលរំលងពីក្រឹត្យវិន័យទាំងនោះទៅវិញ ។ អេលីម៉ាសជាសាសន៍យូដាដែលជាអ្នកមានឱកាសស្គាល់សេចក្តីពិតច្បាស់ តែបែរជាទៅថ្លែងទំនាយក្លែងក្លាយ និង រកស៊ីជាគ្រូទាយទៅវិញ ។ ការប្រព្រឹត្តិរបស់លោកប៉ូលចំពោះគាត់គឺខុសប្លែកស្រឡះពីការដែល លោកប៉ូលបានធ្វើនៅក្នុងកិច្ចការ ១៤:១១-១៨ គឺគាត់បាននិយាយទទូចអង្វរជាមួយសាសន៍ដទៃ ដោយគ្មានប្រើពាក្យស្តីបន្ទោសឡើយ ។ ពួកអ៊ីស្រាអែលដែលលោកអីលីយ៉ាបានប្រឈមមុខតទល់ជាមួយនោះគឺ ពួកគេគួរតែយល់ដឹងពីព្រះយេហូវ៉ា បានច្បាស់រួចហើយ ។ ពួកអ្នកថ្វាយបង្គំរូបព្រះដែលលោកអេសាយ និយាយចំអកឲ្យនោះគឺជាពួកអ្នកមិនយល់ពីរឿងរ៉ាវដ៏សាមញ្ញបំផុតនោះឯង [៥៤] ។ កំហុសរបស់គេសមតែនឹងស្តីបន្ទោសឲ្យយ៉ាងខ្លាំង គឺមិនសមប្រើពាក្យស្លូតបូតឡើយ ។

ទីពីរចំពោះអ្នកទាំងនោះដែលត្រូវបានលោកអេសាយបន្ទោសនោះមិនគ្រាន់តែល្ងីល្ងើតែខ្លួនឯងនោះឡើយ ថែមទាំងនាំអ្នកដទៃឲ្យវង្វេងទៅតាមខ្លួនទៀតផង ។ ពួកបណ្ឌិតខាងក្រឹត្យវិន័យ និង ពួកផារាស៊ីមិនគ្រាន់តែជាមនុស្សខ្វាក់វង្វេងប៉ុណ្ណោះទេ តែជាអ្នកដឹកនាំដែលខ្វាក់វង្វេងទៀតផង ។

---

[៥៣] *អេសាយ ៤៤:៩-២០*

[៥៤] *អេសាយ ៤៤:១៩ -២០*

អេលីម៉ាសបានបង្វែរលោក សើរកាល- ប៉ូឡុស មិនជឿសេចក្ដីពិត។ លោកប៉ូល បានប្រឆាំងជាមួយ ពេត្រុសដោយផ្ទាល់នៅ ចំពោះមុខមនុស្សដទៃ (ដោយមិនក្រែងចិត្តថា ពេត្រុសបាក់មុខឡើយ) ពីព្រោះ"សាសន៍យូដាដទៃទៀតបានចូលរួមក្នុងពិធីកំពុតរបស់គាត់"និង"សូម្បីតែបាណាបាសក៏ត្រូវគេនាំឲ្យគាត់វង្វេងដែរ"[៥៥]។ ក្រោយមកគាត់បានឲ្យទីតុសស្ដីបន្ទោសយ៉ាងខ្លាំងទាស់នឹងពួកបណ្ឌិតផ្នែកច្បាប់" ពីព្រោះពួកគេបានផ្ដួលពួកអ្នកផ្ទះទាំងមូល[៥៦] ។

យើងអាចសរុបសេចក្ដីបានចំពោះគំរូជាទូទៅនៃការបំរើព័ន្ធកិច្ចគឺតាមពិតទៅការចាប់ផ្ដើមដំបូងនោះ គឺយើងត្រូវប្រើរបៀបទន់ភ្លន់ ។ នេះគឺជាអ្វីដែលអត្ថបទគម្ពីរត្រង់នេះបានបង្រៀនយើង និងជាគំរូជាច្រើន ហើយនិងសាច់រឿងដែលបានគូសបញ្ជាក់បង្ហាញមកនោះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មានឱកាសជាច្រើន នៅពេលដែលមនុស្សយើងខ្វះការទទួលខុសត្រូវ និងបែរទៅទទួលយកនូវការខុសឆ្គងយ៉ាងសកម្មនោះ គឺគេត្រូវតែទទួលរងការប្រឆាំងតទល់យ៉ាងខ្លាំង ព្រោះតែគេបានទទួលនូវគោលលិទ្ធិដែលខុសឆ្គងមកនាំអ្នកដទៃឲ្យវង្វេង ។

មានយន្តការបីយ៉ាងនៃការសុភាពទន់ភ្លន់

ញែកបុគ្គលនោះឲ្យដាច់ចេញបញ្ហា

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដំណើរការដែលគួរឲ្យយើងយកមកប្រើ និង ដំណើរការមួយដែលយើងគួរយកមកធ្វើតាមមុនគេនោះ គឺ គូសបន្ទាត់ឲ្យដាច់ពីការបង្រៀនក្លែងក្លាយ និងមនុស្សដែលបានកាន់តាមសេចក្ដីបង្រៀននោះ ។ សេចក្ដីបង្រៀនក្លែងក្លាយនោះ គឺជាបញ្ហាមិនមែនជាមនុស្សទេ ដែលជាបញ្ហាយើងត្រូវដោះស្រាយ ។

---

[៥៥] កាឡាទី ២:១១-១៣ អត្ថបទនេះមិនរាប់បញ្ចូលពាក្យស្ដីបន្ទោសនៅក្នុងគំរូលើកមុនៗផង តែគឺជាការណែនាំមួយបែបដែលផ្ទុយទៅនឹងទស់ទីធ័មហាសាវ័ក ។

[៥៦] ទីតុស ១:១០-១៣

នៅក្នុងសៀវភៅរបស់ពួកលោក ហ្វីសស៊ើ យូរី និង ផាតថិន ស្តីពីការចរចារបានលើកឡើងមកនិយាយនៅក្នុងជំពូកមួយ យ៉ាងច្បាស់ចំពោះការញែកមនុស្សចេញពីបញ្ហា [៥៧] ។ គេបាននាំលើកយើងយ៉ាងច្បាស់ថា ដំបូងពួកអ្នកចរចារគឺជាមនុស្ស ហើយនិងអ្នកចរចារគ្រប់រូបមានចំណាប់អារម្មណ៍ពីរបែប គឺទាក់ទងជាមួយសារធាតុនៃការចរចារ និងមួយទៀតទាក់ទងទំនាក់ទំនងនៃអ្នកចរចារ ។ នៅក្នុងជំពូកនៃសៀវភៅនោះបានបញ្ចប់សេចក្តីដោយការសកបញ្ចូលពាក្យថា " ការញែកមនុស្សចេញពីបញ្ហាគឺមិនមែនជាការងារមួយលោកអ្នកអាចធ្វើតែម្តងរួចហើយ បំភ្លេចចោលនោះឡើយ លោកអ្នកត្រូវកំណត់ក្នុងចិត្តជានិច្ចធ្វើការនោះរហូត ។ គោលការណ៍សំខាន់ជាមូលដ្ឋាន គឺត្រូវដោះស្រាយបញ្ហាជាមួយមនុស្សដោយយល់ពីតម្លៃគេជាមនុស្ស និង ដោះស្រាយជាមួយបញ្ហាគឺចាត់ទុកថាវាគ្រាន់តែជាបញ្ហាទុកឲ្យបញ្ហានោះវាស្តែងចេញពីលទ្ធផលរបស់វាផ្ទាល់មក " [៥៨] ។

ម៉ាកហ្គ្រាត បានលើកយកឥរិយាបទនេះផ្តោតសំខាន់លើការងារចរចារដែលមានលក្ខណៈខុសប្លែកគ្នា និងស្រង់យកគោលការណ៍នេះមកប្រើក្នុងការដោះស្រាយក្នុងកិច្ចការពារជំនឿរបស់គ្រីស្តបរិស័ទ [៥៩]។ គាត់បានផ្តល់នូវការណែនាំដូចខាងក្រោមនេះគឺ៖

> ឧបមាថាលោកអ្នកកំពុងនិយាយជាមួយអ្នកដែលមួយជីវិតគាត់មិនជឿថាមានព្រះទេ គឺយើងនិយាយអំពីគំនិតរបស់គាត់ ។ ចំណុចសើៗ

---

[៥៧] Roger Fisher, William Ury, and Bruce Patton, *Getting to Yes: Negotiating Agreement Without Giving In*, 2nd ed., (Boston: Houghton Mifflin, 1991). Chapter two, "Separate the People from the Problem," occupies pages 17–39, and is the leading chapter in Part II, "The Method."

[៥៨] *ដូចលេខយោងទី ៥៧ ដែរ តែនៅទំព័រទី៣៩*

[៥៩] Alister E. McGrath, *Intellectuals Don't Need God & Other Modern Myths: Building Bridges to Faith through Apologetics* (Grand Rapids: Zondervan, 1993), 88–92.

ដែលយើងបានលើកមកនិយាយគឺថា តើព្រះមានមែន ឬ អត់ ។ ប៉ុន្តែបញ្ហាដែលស៊ីជម្រៅនោះ ប្រហែលជាអាចមានបញ្ហាជាច្រើនទៀត មាននៅក្នុងបុគ្គលនោះដែលយើងមិនបានដឹងច្បាស់ ។ គំនិតទាំងអស់អាចផុសឡើងនៅក្នុងគំនិតរបស់គាត់គឺថា ៖" ខ្ញុំជាមនុស្សដែលមិនថាមានព្រះអស់រយៈពេល ២៥ ឆ្នាំ ហើយគិតមកទល់ឥឡូវនេះ ។ នោះគឺជារយៈពេលយូរ ។ ម្យ៉ាងទៀតនោះអ្នកណាក៏គេដឹងថា ខ្ញុំជាមនុស្សដែលមិនជឿថាមានព្រះ ។ បើសិនជាខ្ញុំប្តូរគំនិតឥឡូវនេះ គេនឹងសើចចំអកឲ្យខ្ញុំជាមិនខាន ។ ខ្ញុំប្រាកដជាបាក់មុខ ។ កេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់គឺវាទាក់ទងផ្ទាល់នឹងគំនិតយល់ឃើញរបស់ខ្ញុំដែលមិនជឿថាមានព្រះនោះ ។ ខ្ញុំភ្ជាប់វាទៅនឹងស្ថានការណ៍នេះ ។ ជំនឿរបស់ខ្ញុំ និង អត្តសញ្ញាណរបស់ខ្ញុំអាច នឹង ច្របូកច្របល់គ្នាបន្តិច ។ បើសិនខ្ញុំប្តូរគំនិតរបស់ខ្ញុំចំពោះបញ្ហានេះខ្ញុំ ប្រហែលជាប់ក្នុងអារម្មណ៍ចោទប្រកាន់ពីស្ថានភាពអតីតកាលរបស់ខ្ញុំទាំងស្រុង" ។ អ្នកបញ្ចេញមតិការពារជំនឿរបស់ខ្លួនអាចងាយចាប់យកការប្រកាន់បែបនោះ តាមរបៀបដោះស្រាយបញ្ហាដែលខ្វះការប្រុងប្រយ័ត្ន និង ការប៉ិនប្រសព្វទៅនឹងរឿងដែលងាយប៉ះពាល់អារម្មណ៍របស់មនុស្ស [៦០]។

ដើម្បីកាត់បន្ថយនូវការសាងបញ្ហា កុំឲ្យធ្ងន់ធ្ងរឡើងនោះ ម៉ាកប្រ្កាត បានណែនាំថា ដំបូងត្រូវញែកមនុស្សចេញឲ្យដាច់ពីបញ្ហា និង បន្ទាប់មកគឺធ្វើឲ្យងាយស្រួលមនុស្សទាំងនោះប្តូរគំនិតរបស់គេ ។

បទគម្ពីរទំនងដូចជាគាំទ្រនូវគោលការណ៍បែបនោះ ។ សូមមើលត្រឡប់ទៅធីម៉ូថេ ២:២៤-២៦ យើងឃើញថាលោកប៉ូលបានលើកទឹកចិត្ត

---

[៦០] *ដូចលេខយោងទី ៥៩ ដែរ តែទៅទំព័រទី ៨៨*

ឲ្យប្រព្រឹត្តសុភាពដល់មនុស្សដែលជាប់នឹងសេចក្ដីបង្រៀនខុសឆ្គងដោយសង្ឃឹមថា បុគ្គលនោះនឹងលះបង់ចោលគំនិតខុសឆ្គងរបស់ខ្លួន ។ ខ្មាំងសត្រូវនៅក្នុងករណីនេះគឺអារក្សដែលវាប្រើល្បិចចាំចាប់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិពិត ។ ការបង្រៀនដោយសុភាព និង ជំនួយអន្តរាគមន៍មកពីព្រះជាម្ចាស់ផងនោះ អាចនឹងជួយបើកភ្នែកខ្វាក់ឲ្យគេបានឃើញ និង ព្រមទទួលសេចក្ដីពិត ។ ២ កូរិនថូស ៤:១-៦បានចែងភាគច្រើនដូចគ្នានេះដែរ [៦១] ។

ការសុភាពទន់ភ្លន់នោះអាចទំនងជាឥរិយាបទល្អតែមួយគត់ គឺជាឥរិយាបទដែលពិបាកពណ៌នាក្នុងពាក្យណាមួយដែលចំត្រូវពិតប្រាកដ ។ ប៉ុន្តែមានដំណើរការដែលអាចប្រើដើម្បីធានាចំពោះគោលការណ៍សុភាពនោះថាល្អត្រឹមត្រូវ ។ ការញែកមនុស្សចេញពីបញ្ហានោះគឺជា ដំណើរការទីមួយ ។ ការស្ដាប់មុនពេលនិយាយនោះ និងការប្រើពាក្យស្រដៀងគ្នានោះ គឺជាដំណើរការពីរថែមទៀត ។ ការយកទាំងអស់នោះជាមួយគ្នាគឺគេបានលើកកំពស់ស្មារតីដែលអ្នកនិយាយមិនសូវស្កប់ចិត្តនូវអ្វីដែល គាត់ចង់និយាយប៉ុន្មាន គឺនិយាយឲ្យតែរួចៗទៅ គឺមានឥរិយាបទដែល"ទទួលយកគំនិតនោះ ឬ ទុកគំនិតនោះចោល"។

---

[៦១] នៅក្នុង ២ កូរិនថូស ៤ ប៉ុលបាននិយាយអំពីរបៀបដែលព្រះនៃសម័យនេះបានបិទភ្នែកនៃគំនិតនៃអ្នកមិនជឿ ។ ហេតុដូច្នេះហើយគាត់ជាបញ្ហាដូចគ្នានឹងគោលលទ្ធិដែលគាត់បង្រៀន ។ ការឆ្លើយតបចំពោះបញ្ហានេះដែលត្រឹមត្រូវនោះ គឺត្រូវលើកយកសេចក្ដីពិតឲ្យឃើញច្បាស់ហើយនិងត្រូវចាប់ផ្ដើមយល់ពីមនសិការរបស់មនុស្ស ដោយការអធិប្បាយផ្សាយពីព្រះយេស៊ូជាព្រះអម្ចាស់និងទុកខ្លួនឯងជាអ្នកបំរើវិញ ។ ឃ្លាខាងលើទាំងពីរគឺស៊ី គ្នានឹងគំរូនៃការរឹងប៉ឹងចំពោះសេចក្ដីពិតតែសុភាពទន់ភ្លន់ជាមួយមនុស្ស ។

ស្តាប់មុននឹងនិយាយ

"អ្នកណាដែលឆ្លើយមុនដែលបានស្តាប់រឿងនោះរាប់ជាការចំកួត ហើយក៏ជាសេចក្តីខ្មាសដល់ខ្លួនផង" [៦២] មានគតិបណ្ឌិតក្នុងការស្តាប់ និង យល់ដឹងពីគ្នាមុននឹងមានបំណងនិយាយពីគតិលោក ឬ និយាយពីសាសនា ។ លោកប៉ូលបានហាត់ប្រើគោលការណ៍នេះ ដោយមិនគ្រាន់តែមើលសើៗនោះឡើយ តែគាត់ពិនិត្យមើលដោយយកចិត្តទុកដាក់លើកន្លែងថ្វាយបង្គំនៃអាសនារបស់ពួកអ្នកក្រុងអាថែន មុនគាត់លើកពីព្រះដែលគេពុំស្គាល់ [៦៣] ។ ឱកាសនេះឆ្លុះបញ្ចាំងពីយុទ្ធសាស្ត្ររបស់គាត់នៃការយល់ដឹងនៃរឿងរ៉ាវទាំងអស់មនុស្សទាំងអស់ដើម្បីឲ្យអាចផ្សាយដំណឹងល្អដល់គេឲ្យបានច្រើនតាមដែលអាចធ្វើបាន ។ គោលបំណងរបស់គាត់មិនគ្រាន់តែនិយាយឲ្យតែបានច្រើន ហើយមិនខ្វល់ថាគេយល់ ឬ មិនយល់នោះទេ តែក្នុងគោលបំណងឲ្យគេបានជឿឲ្យបានច្រើនតាមដែលអាចធ្វើបាន [៦៤] ។

មានអ្វីដែលគេអាចហៅថា"បច្ចេកទេសនៃការស្តាប់ជាគំរូមាត្រដ្ឋាន"។ ទាំងនេះគឺ៖

យកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងជិតដល់នូវអ្វីដែលគេបាននិយាយគឺ ត្រូវសុំឲ្យភាគីម្ខាងទៀតនិយាយចេញមកឲ្យបានច្បាស់ពិតប្រាកដនូវអ្វីដែលគេចង់និយាយ ហើយត្រូវសុំឲ្យគេលើកយកគំនិតនោះមកនិយាយម្តងទៀតបើសិននៅមានកន្លែងណាដែលមិនច្បាស់ ឬ នៅស្រពិចស្រពិល ។ ការងាររបស់អ្នកនៅពេលស្តាប់គេនិយាយមិនត្រូវស្តាប់រកឃ្លាណាមួយដែលត្រូវឆ្លើយទៅគេវិញឡើយ តែត្រូវខំស្តាប់ឲ្យយល់នូវអ្វីដែលគេចង់ និយាយឲ្យយើងយល់ដូចគេយល់ដោយខ្លួនគេផ្ទាល់ ។

---

[៦២] *សុភាសិត ១៨:១៣*

[៦៣] *កិច្ចការ ១៧: ២៣*

[៦៤] *១ កូរិនថូស ៩:១៩-២២*

ទទួលយកការយល់ឃើញសេចក្តីត្រូវការរបស់គេ និង ក៏រិតព្រំដែនរបស់គេ [៦៥] ។

ការងារសកម្មបែបនេះគឺការស្តាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់មិនមែនបានន័យថា យើងយល់ស្របតាមអ្វីដែលបាននិយាយប្រាប់មកយើងនោះឡើយ ។ ការយល់មិនមែនជាការព្រមទទួលស្របតាមនោះឡើយ ។ គេអាចយល់បានយ៉ាងល្អនៅពេលដែលភាគីម្ខាងទៀតបាននិយាយ ។ ប៉ុន្តែដរាបណាលោកអ្នកអាចបង្ហាញឲ្យគេឃើញថា លោកអ្នកបានយល់នូវអ្វីដែលគេយល់នោះ ទើបលោកអ្នកអាចពន្យល់នូវគំនិតយោបល់របស់លោកអ្នកដល់គេបាន ។ នៅពេលលោកអ្នកបានលើកយកពីករណីរបស់គេឲ្យបានយល់ បន្ទាប់មកវិលត្រឡប់វិញដោយលើកយកបញ្ហាទាំងឡាយដែលលោកអ្នករកឃើញនៅក្នុងសំណើរបស់គេ [៦៦] ។

តាមពិតទៅយើងអាចយល់ស្របជាមួយ នរណាម្នាក់បាន និង ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយយើងអាចស្តាប់ និង ស្វែងយល់ពីគេបាន ។ ហេតុផល [ការចូលទៅក្នុងគតិលោករបស់ម្នាក់ផ្សេងទៀត] សំខាន់គឺថា យើងចង់បានហេតុការណ៍ពិត ។ អ្វីដែលអ៊ីត្លែរ៍ គិតនិងមានអារម្មណ៍នឹងបានធ្វើនោះ គឺជាហេតុការណ៍ពិត ។ ហេតុការណ៍ខាងពិតក្នុងអំពីអ៊ីត្លែរ៍ ជួយពន្យល់ឲ្យបានយល់ច្រើនពីស្រទាប់ខាងក្រៅនៃបញ្ហា ហើយយើងត្រូវការដឹងហេតុការណ៍ខាងក្នុងរបស់អ៊ីត្លែរ៍ឲ្យបានច្បាស់តាមដែលយើងអាចធ្វើបានបើសិនយើងមានបំណងចង់យល់ពីប្រវត្តិដ៏គួរឲ្យរន្ធត់កាលពីសម័យនោះ ។ ដូចគ្នាដែរបើសិនយើងមាន បំណងចង់រុករកឲ្យយល់ពីលក្ខណៈនិស្ស័យនៃលិទ្ធិព្រះពុទ្ធសាសនា យើង

---

[៦៥] Fisher, Ury, and Patton, *Getting to Yes*, 34.

[៦៦] *ដូចលេខយោងទី ៦៥ ដែរ តែនៅទំព័រទី ៣៥*

ត្រូវតែខំរកឲ្យយល់អត្ថន័យដែលពួកអ្នកកាន់សាសនាព្រះពុទ្ធគេបានកាន់ និង ស្វែងយល់តាមរយៈសៀវភៅសាសនានោះ ។ គំនិតរបស់យើងមិនមែនជាហេតុការណ៍ពួកគេឡើយ ប៉ុន្តែជាហេតុការណ៍ដែលស្តីពីជំនឿយើងទៅវិញទេ ។ ក្រោយមកពេលដែលយើងបានដឹងនូវអ្វីដែលពួកពុទ្ធសាសនាគេជឿនោះ គឺអាចជួយឲ្យយើង សំលៀងសំរួចជំនឿរបស់យើងផ្ទាល់ [៦៧] ។

ផ្សាយដំណឹងល្អពីព្រះគ្រីស្ទដោយប្រើពាក្យស្រដៀងគ្នា

ចំពោះអ្នកទាំងឡាយណាដែលបានឲ្យតម្លៃតិចលើអ្នកស្តាប់របស់ខ្លួននោះ តែងតែផ្សាយសាររបស់ខ្លួននោះ តាមបែបស្រដៀងនឹង អ្វីដែលជារបស់ផងខ្លួនមិនថាពេលណាឡើយឲ្យតែគេចាប់ផ្តើមធ្វើការប្រាស្រ័យទាក់ទង ។ តើនរណានឹងខ្វល់ទៅនូវអ្វីដែលខ្ញុំនិយាយ ដោយទាក់ទាញចិត្តអាចយល់បាន ឬ ស៊ីនឹងស្ថានការណ៍របស់អ្នកស្តាប់របស់ខ្ញុំនោះ ? ខ្ញុំបានរៀបចំជាការអធិប្បាយយ៉ាងសំខាន់ ។ អ្វីដែលខ្ញុំនិយាយនោះគឺច្បាស់គ្រប់គ្រាន់សំរាប់ខ្ញុំហើយ ។ បើសិនជាគេចង់យល់គេត្រូវខំប្រឹងយល់ដោយខ្លួនឯងទៅ ។

ប្រហែលការណ៍នេះនិយាយហួសពីករណីនោះ ។ តែអ្នកដែលប្រាស្រ័យមានប្រសិទ្ធិភាពគឺអ្នកប្រាស្រ័យទាក់ទងដែលចេះប្រើពាក្យសុភាព គឺជាអ្នកដែលរៀនស្គាល់ពីអ្នកស្តាប់របស់ខ្លួន និង ប្រធានបទរបស់ខ្លួនឲ្យបានច្រើន ។ គាត់ជាអ្នកកាត់តម្រឹមឲ្យស៊ីនឹងស្ថានការណ៍ ។ ការសុភាពទន់ភ្លន់ជាមួយមនុស្ស រាប់បញ្ចូលទាំងការយល់ដឹង និង ខំធ្វើឲ្យការស្តាប់របស់គេបានកាន់តែងាយស្រួលឡើង ។

---

[៦៧] Ninian Smart, *Religion and the Western Mind* (Albany: State University of New York Press, 1987), 4.

នៅពេលថ្មីៗនេះ ខ្ញុំបានចូលរួមក្នុងការប្រជុំរបស់គ្រូគង្វាលនៅតាមជនបទនៃជនជាតិនៅភូមិភាគអាស៊ីដែលភាគច្រើនមិនសូវចេះអក្សរ អ្នកខ្លះមកពីនិន្នាការនយោបាយដ៏តឹងរឹង ។ មានមនុស្សជាច្រើនកំពុងស្រេកឃ្លាននូវការលើកទឹកចិត្ត ចង់បានការថ្វាយបង្គំ និង ចង់បានការបង្រៀននូវគោលជំនឿជាមូលដ្ឋាន ។ សិក្ខាសាលានេះបានរៀបចំឡើងដោយអង្គការផ្សាយដំណឹងល្អ ដែលមានស្នាក់ស្ដុកមកពីបស្ចិមប្រទេសហើយគេបានធ្វើការប្រជុំនៅកណ្ដាលទីក្រុង ។ ប្រាកដអត់សង្ស័យថា គោលបំណងរបស់អង្គការនោះ គឺប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់មែនទែន ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលចាប់ផ្ដើមបើកកម្មវិធីគ្រូអធិប្បាយបាននិយាយអំពីសាខា របស់គាត់មាននៅប្រទេសនេះប្រទេសនោះអស់រយៈពេលយ៉ាងយូរ គឺគាត់បានធ្វើឲ្យអ្នកស្ដាប់មិនយល់អ្វីទាំងអស់ និងនៅតែស្រេកឃ្លានដដែល ។ តែផ្ទុយទៅវិញ បន្ទាប់ពីគាត់មានអ្នកប្រកាសដំណឹងម្នាក់ឡើងមកនិយាយប្រហែលបី ឬ បួននាទីថា៖" បងប្អូនអើយអ្នកខ្លះនៅក្នុងចំណោមបងប្អូនចេះប្រើបង្គន់ ហើយអ្នកខ្លះមិនទាន់ចេះប្រើទេ ។ ចំពោះអ្នកដែលចេះ សូមកុំសើចចំអកឲ្យអ្នកដែលមិនចេះតែត្រូវជួយណែនាំគ្នាទៅវិញទៅមក ។ នៅទីនេះគឺនៅក្នុងទីក្រុងមិនមែនជាការគួរសមឡើយក្នុងការស្ដោះទឹកមាត់លើជញ្ជាំង ឬ លើឥដ្ឋក្នុងសណ្ឋាគារ ។ ខ្ញុំដឹងថាបងប្អូនខ្លះធ្លាប់ខាកស្ដោះនៅឯភូមិស្រុករបស់បងប្អូន តែនៅទីនោះបើយើងខាកស្ដោះមិនមែនជាទីបន្ទាល់ល្អឡើយ ។ បើបងប្អូនចង់ ខាកស្ដោះ សូមចូលទៅក្នុងបន្ទប់ទឹក ឬចេញក្រៅ តែមិនត្រូវខាកស្ដោះដាក់ជញ្ជាំង ឬលើកំរាលសណ្ឋាគារឡើយ ។ អ្នកអធិប្បាយទីពីរនេះ គឺគាត់ស្គាល់មជ្ឈដ្ឋាន អ្នកស្ដាប់គាត់ច្បាស់ ។ ពាក្យសំដីរបស់គាត់ ទោះបីជាគាត់មិនបានរៀនជ្រៅជ្រះ និង ប្រើពាក្យល្អពិសេសដូចអ្នកទីមួយក៏ដោយ គឺគាត់បានសម្រេចដល់ទិសដៅគាត់បានច្រើនជាង ។

ព្រះជាម្ចាស់មិនគ្រាន់តែប្រាស្រ័យទាក់ទងដោយយកនិស្ស័យជាមនុស្សទេ តែព្រះអង្គធ្វើឲ្យការប្រាស្រ័យទាក់ទងរបស់ព្រះអង្គងាយយល់មិន

ស្មុគស្មាញទៀតផង ។ នេះគឺជាគោលបំណងធំនៃការមកយកកំណើតជាមនុស្ស នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូមកផែនដីក្នុងសណ្ឋានជាសាច់ឈាម ។ គ្មាននរណាម្នាក់បានឃើញព្រះនៅក្នុងសណ្ឋានជាព្រះ និង ក្នុងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ទោះដោយប្រើភ្នែកខាងឯរូបកាយ ឬ ប្រើភ្នែកចិត្តនោះឡើយ ។ វិធីដ៏ប្រសើរបំផុតនោះ គឺព្រះអង្គដាក់យើងក្នុងក្រហែងថ្ម ហើយព្រះអង្គយកព្រះហស្តទ្រង់មកបាំងយើងរហូតព្រះអង្គយាងផុត ទើបយើងអាចរស់បាន។ បន្ទាប់មកព្រះអង្គដកព្រះហស្តទ្រង់ចេញ ដូច្នេះទើបអាច" មើល"ព្រះអង្គពីក្រោយបានគឺយើងមិនអាចមើលចំព្រះភក្ត្រទ្រង់បានឡើយ [៦៨] ។ ពីព្រោះព្រះជាម្ចាស់ធំជាងយើងសម្បើមណាស់ គឺព្រះអង្គគង់នៅក្នុងពន្លឺ" ដែលមិនចូលទៅជិតបាន"ដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចមើលឬឃើញព្រះអង្គបានឡើយ[៦៩] ។ ការមកចាប់កំណើតជាមនុស្សគឺជាវិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ដែលលោកអ្នកនិងខ្ញុំអាចយល់បាន ។ "ព្រះជាម្ចាស់គឺជាព្រះតែមួយគត់ដែលគង់នៅក្នុងព្រះឱរ៉ានៃព្រះបិតាទ្រង់បានសម្ដែងឲ្យស្គាល់ព្រះអង្គ" [៧០] ។

ព្រះយេស៊ូបានមានព្រះបន្ទូលនូវពាក្យស្រដៀងគ្នានេះដែរគឺព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលពីអណ្ដូង និង ទឹកជាមួយស្ត្រីនៅក្នុងស្រុក ស៊ីខារ គ្រាប់ពូជស្រង៉ែ និង ស្រូវជាមួយអ្នកស្ដាប់របស់ព្រះអង្គដែលជាកសិករ។ លោកប៉ូលរៀបចំសាររបស់គាត់តាមបែបផ្សេងៗ នៅពេលដែលគាត់និយាយទៅកាន់សាសន៍យូដា និង សាសន៍ក្រេក ដោយនិយាយពាក្យដែលងាយស្រួលឲ្យក្រុម

---

[៦៨] យ៉ូហាន ១:១៨ ; និក្ខមនំ ៣៣ :២២ -២៣

[៦៩] ១ ធីម៉ូថេ ៦ :១៦

[៧០] យ៉ូហាន ១:១៨ពាក្យដែលថា " សម្ដែងឲ្យស្គាល់ " មានន័យថាពន្យល់យ៉ាងច្បាស់ផ្ទាល់របាយការណ៍យ៉ាងល្អិតល្អន់ ។

និមួយៗស្តាប់[៧២] ។ ការនិយាយដោយសុភាពជាមួយមនុស្សគឺជួយភ្ជាប់រាជសាររបស់យើងឲ្យស៊ីគ្នានឹងអ្នកស្តាប់របស់យើង ។

ការដោះស្រាយជាមួយពួកអ្នកប្រឆាំងជំទាស់

ការធ្វើការដោយប្រើមធ្យោបាយមួយដែលយើងរឹងប៊ឹងសំរាប់សេចក្តីពិត ប៉ុន្តែសុភាពជាមួយសត្រូវរបស់សេចក្តីពិតដែលហាក់ ដូចជាប្រឆាំងទាស់ទទឹង ។ ចំពោះអ្នកមិនជឿហាក់ដូចជាទំនងព្រមទទួលនូវការរឹងមាំចំពោះសេចក្តីពិតរបស់យើងទៅស៊ុមគ្រលំជាអ្នកមិនជឿទៅវិញ។ តើយើងដោះស្រាយចំពោះការទាស់ទទឹងទាំងនេះយ៉ាងណា?

អ្នកប្រឆាំងនឹងយើងដែលមិនមែនជាគ្រីស្តបរិស័ទ

សាសនាភាគច្រើនជឿថាមានតែពួកគេតែប៉ុណ្ណោះដែលត្រឹមត្រូវ។ សូម្បីតែសាសនាទាំងនោះដូចជាបាហាយ ដែលបាននិយាយថា សាសនាទាំងអស់គឺមានតម្លៃការបដិសេធន៍ចោលមិនព្រមជឿសាសនាណាមួយនោះក៏ជាលក្ខណៈពិសេសណាស់ដែរ ការទទួលយកតែមួយនោះគឺមានសុពលភាពល្អដែរ ។ ការជឿលើព្រះគ្រីស្តតែមួយអង្គនោះនឹងប្រាកដថាមិនអាចគេចផុតពីការប៉ះទង្គិចជាមួយអ្នកដែលមានជំជឿផ្សេងទៀតដែរ ។

នៅពេលដែលការនេះកើតឡើង យើងអាចនឹកឃើញថា យើងមិនចាំបាច់តតាំងយ៉ាងខ្លាំងក្លាជាមួយជំនឿដែលមិនដូចគេក៏ដោយចុះ ។ សាដ្រាក់ មេសាក់ និងអាបេនិកោ នៅតែសម្តែងនៅក្នុងការគោរពរាប់អាន ទោះបីជាគេមិនបានថ្វាយបង្គំរូបសំណាកធ្វើអំពីមាសរបស់ស្តេចនេប៊ូកានេសាក៏ដោយ ។ ពួកគេគ្រាន់តែបង្ហាញពីការគោរពប្តូរផ្តាច់ថ្វាយបង្គំដល់ព្រះយេហូវ៉ា និងមិនព្រមក្រាបបង្គំចំពោះរូបព្រះដទៃណាឡើយ ។ បីជំពូកក្រោយមក នៅក្នុងដានីយ៉ែល

---

[៧១] ចូរប្រៀបធៀបកិច្ចការ១៣:១៤-៤៣ ជាមួយកិច្ចការ១៧:១៦-៣៤

ជំពូក ៣ ដារីយ៉ូសបានចេញច្បាប់ឲ្យអធិស្ឋានបានតែចំពោះខ្លួនគាត់មួយតែប៉ុណ្ណោះ ។ ដានីយ៉ែលមិនបានចេញប្រតិកម្មតបតមកវិញជាសាធារណៈចំពោះបទបញ្ជានោះឡើយ តែគាត់គ្រាន់តែនៅតែបន្តគោរពប្រតិបត្តិចំពោះជំនឿរបស់គាត់ដោយស្មោះស្ម័គ្រដដែល ។ នៅពេលដែលព្រះតេជគុណភេស្ទុសស្រែកគំហកដាក់ប៉ូលហើយបានចោទប៉ូលថាជាមនុស្សឆ្កួតនោះ លោកប៉ូល មិនបានតបតទៅវិញដោយកំហឹងដែរ ។ គាត់គ្រាន់តែតបថា លោកមានប្រសាសន៍នោះគឺ " ពិតជាត្រឹមត្រូវ និង សមហេតុផលមែន" គឺលោកប៉ូលបានប្រើពាក្យ" ព្រះតេជគុណភេស្ទុស" [៧២] ។ មានការប្រឆាំងច្រើនមែនទែន នៅពេលដែល លោកណាម៉ានដែលបានជាពីជំងឺឃ្លង់ ហើយបានប្រកាសសុំខមាទោសទុកជាមុននៅពេលដែលគាត់គ្រាន់តែឱនបន្ទាបខ្លួនជាមួយស្តេចនៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះរីម៉ូន (តែមិនបានឱនទាំងផ្លូវចិត្តឡើយ) ហោរាអេលីសេ (ដែលជាមនុស្សមិនយោគយល់ប៉ុន្មាន) បែរជាប្រាប់គាត់ថា" សូមអញ្ជើញទៅដោយសុខសាន្តចុះ" [៧៣] ។ ការមិនយល់ព្រមទាំងនេះ គឺគ្មានការជំទាស់ត្រង់ណាដែលមិនអាចធ្វើបាននោះឡើយ គឺអាចធ្វើទៅបាន ។

អ្នកប្រឆាំងដែលជាគ្រីស្តបរិស័ទ

ផ្ទុយទៅវិញគ្រីស្តបរិស័ទគួរតែជាអ្នកដែលព្រមទទួលនូវការសុភាពទន់ភ្លន់ ដែលធ្វើឲ្យអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អអាចមានភាពជិតស្និតទៅនឹងការស្តាប់ដែលមិនទាន់ជឿព្រះរបស់ខ្លួន ពីព្រោះគ្រីស្តបរិស័ទយល់ថាការចូលទៅកៀកជាមួយអ្នកមិនជឿតាមបែបសុភាពទន់ភ្លន់នោះ គេគិតថាជាការស៊ុមគ្រលំ

---

[៧២] កិច្ចការ ២៦:២៥ នៅក្នុងសម័យគម្ពីរសញ្ញាថ្មី " ព្រះតេជគុណ" គឺជាពាក្យលើកកិត្តិយសដល់អ្នកធ្វើការរាជការ ។ ដើម្បីយកគំរូតាម ប៉ូល គ្រីស្តបរិស័ទសព្វថ្ងៃនេះគួរប្រើពាក្យដែលគួរសមចំពោះអ្នកដែលមិនជឿ ហើយប្រឆាំងយើង ។

[៧៣] ពង្សាវតារក្សត្រ ៥:១៥-១៩

ជាមួយគេធ្វើឲ្យជំនឿគ្រីស្តបរិស័ទចុះខ្សោយ ។ ពួកអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះយេស៊ូ គេបានចោទព្រះអង្គជារឿយៗថាព្រះអង្គទៅរាប់អានជាមួយពួកអ្នកទារពន្ធនិង ពួកមនុស្សមានបាបដោយភ្លេចគិតថា ពួកអ្នកទាំងនោះហើយជាអ្នកឈឺដែល ត្រូវការគ្រូពេទ្យ [៧៤] និងខកខានមិនបានយល់ពីជម្រៅនៃសេចក្តីស្រលាញ់របស់ ព្រះជាម្ចាស់ដែលព្រះមានសំរាប់ពួកមនុស្សបាត់បង់ និង មិនដឹងពីជម្រៅ ព្រះហឫទ័យដែលចង់បានឲ្យគេបានវិលត្រលប់ជឿព្រះអង្គវិញខ្លាំងប៉ុណ្ណា នោះឡើយ [៧៥] ។ គ្រីស្តបរិស័ទសាសន៍យូដាបានរិះគន់ដល់លោកពេត្រុស ចំពោះការដែលគាត់ទៅបរិភោគជាមួយពួកមិនកាត់ស្បែក ។ លោកសាវ័កត្រូវ ពន្យល់ឲ្យបានក្បោះក្បាយដល់ពួកគេចំពោះការច្បាស់លាស់នៃការដែលព្រះ ត្រាស់ហៅគាត់ឲ្យទៅសួរសុខទុក្ខដល់កូនីលាស និង ក្រោយមកកូនីលាស បាន កែប្រែចិត្តទទួលជឿដល់ព្រះ [៧៦] ។ ដូច្នេះវាមិនមែនជារឿងប្លែកឡើយដែល គ្រីស្តបរិស័ទសព្វថ្ងៃនេះបានរិះគន់អ្នកខ្លះទៀត ដែលបានទៅប្រកបជិតស្និត ជាមួយអ្នកដែលមានជំនឿខុសប្លែកពីខ្លួននៅក្នុងខណៈដែលពួកគេបានព្យាយាម ផ្សាយដំណឹងល្អដល់ពួកនោះ ។

នៅពេលដែលរឿងនេះបានកើតឡើងភាគីនិមួយៗត្រូវគិតពីគំនិត ល្អនៃភាគីម្ខាងទៀត គឺត្រូវចងចាំថារឿងនេះអាចមានទំនាស់នឹងគ្នា ដូចជា រឿងរ៉ាវ ដទៃទៀតដែរ គឺថាគ្រីស្តបរិស័ទមានជំនឿល្អតែគ្រាន់តែមានជំហរផ្សេងពីគ្នា ប៉ុណ្ណោះ។ ដរាបណាមើលឃើញច្បាស់ថា អ្នកនោះទៅស៊ុមគ្រលំជាមួយនឹង ជំនឿដទៃ ឬ មានអំពើបាបនិងប្រាសចាកពីព្រះគម្ពីរ បើពុំដូច្នោះទេ គ្រីស្តបរិស័ទ

---

[៧៤] ម៉ាថាយ ៩:១០-១៣

[៧៥] លូកា ១៥:១-២ និងរឿងប្រៀបប្រដូចទាំងបីដូចតទៅ ។

[៧៦] កិច្ចការ ១១:១-១៨ រឿងនេះត្រូវបានគេនិយាយប្រាប់ពីរដងពីព្រោះវា មិនមែនជាការងាយស្រួលចំពោះគ្រីស្តបរិស័ទជនជាតិយូដានៅ ដើមសតវត្សរ៍ទីមួយ ឲ្យជឿថាព្រះពិតជាស្រឡាញ់និងព្រមទទួលសាសន៍ដទៃនោះ ។

មិនត្រូវស្អប់ ឬ ប្រកាន់ទៅដល់គ្នាទៅវិញទៅមកចំពោះអ្នកដែលមិនបានប្រព្រឹត្ត ដូចខ្លួនទាំងស្រុងនោះ ។ ម្នាក់ៗត្រូវតែឈរឆ្លើយដោះសាចំពោះអ្វីដែលខ្លួនបាន ធ្វើដោយខ្លួនឯងចំពោះព្រះគឺមិនមែនឆ្លើយចោទប្រកាន់អ្នកដទៃនោះទេ [៧៧] ។

សរុបសេចក្តី

សុភាពទន់ភ្លន់តែមិនរឹងមាំគឺនាំឲ្យយើងបាត់បង់នូវភាពច្បាស់លាស់ ពីរាជសារដែលយើងត្រូវផ្សាយ ។ រឹងប៉ឹង តែមិនមានភាពទន់ភ្លន់ធ្វើឲ្យមាន រនាំងបាំងយើងខណ្ឌដាច់ចេញពីចិត្តនៃអ្នកស្តាប់របស់យើង ។ ព័ន្ធកិច្ចដែលយក គំរូតាមព្រះគម្ពីរ ដែលមានប្រសិទ្ធិភាពគឺប្រើទាំងពីររឹងមាំ ចំពោះការស្វែងយល់ពី សេចក្តីពិតការសម្រេចចិត្ត និង ការប្រព្រឹត្តិអ្វីដែលទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីពិត តែសុភាពទន់ភ្លន់ពេលទាក់ទងនឹងការញែកដាច់ដោយឡែក ការស្តាប់និងការ យកលំនាំតាមអ្វីមួយដើម្បីឲ្យងាយស្រួលក្នុងការផ្សាយពីសេចក្តីពិតដល់ មនុស្សផងទាំងពួង ។

---

[៧៧] រ៉ូម ១៤:១-១៥:៤